

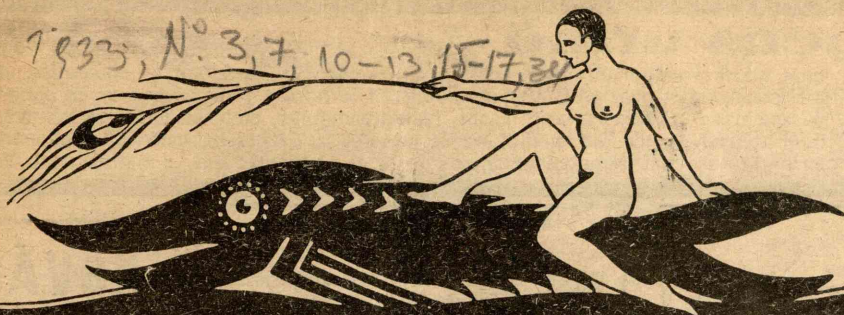
XI. évf. 3. sz.
Timișoara, 1933 január hó

451857

Ara : 20 lei, Bucarestben 25 lei, 8 dinár, 2.50 lira,
3 ckor. Párisban 2 fr. 50 cent, Berlinben 50 Pf.

P. 2820

1933, N° 3, 7, 10-13, 15-17, 30

IKKAVIIARL

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAÍVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

Kacérság

Intelligens urinő

nem utazik vonaton utmutató nélkül. Nem kérdeztet állandóan — ismeretlen utitársaitól — hanem vasuti menetrendet használ! Minden tudnivalót tartalmaz román, magyar és német nyelven a praktikus összeállítású „Hermes” vasuti menetrendkönyv, melynek kezelése könnyű, semmi tanulmányozást nem igényel. A 168 old. kompl. vasuti utmutató ára 50 lei, kapható az összes menetjegyirodákban, könyv és újságárusoknál. Mutatványszámot ingyen és bérmentve küld a kiadóhivatal: Braşov, Str. Reg. Carol 6.

Jugoslávia

területén levő olvasóink figyelmét felhívjuk, hogy a nagy portókölttség és a hosszadalmas adminisztrációs munka elkerülése miatt a lapban hirdetett összes „Bán dor” könyveket megvehetik mindama helyeken, ahol a lapot szokták h. tenként megvásárolni. De a pénz előzetes beküldése ellenében, vagy utánvét mellett jugoszláviai fiókkiadóhivatalunk is szállítja. Címe:

„Medjunarodni Prometni Novinski i Ogl. Zavod D. D. Subotica, 2.”

Vagy az egyes lapárusitókna, vagy fenti fiókkiadóhivatalunknál megrendelhető és azonnal szállítható:

1. Kató egy urileány vallomása, (elfogyott)
2. Kató mint asszony 50 —
3. Kató válása, képekkel 50 —
(E két utóbbi csak korlátozott példányban)
4. Vera naplója, képekkel Dinár 70. —
5. Színész nő emlékiratai, 9 drb. tollrajzzal Dinár 200. —
6. „Káviár” 1931 I. félév 520 oldalon 1—26 szám, hibátlan összeállításban, a „Nőuralom” c. nagy sikert aratott regénnyel, kemény kötésben, Dinár: 80 —
7. Káviár 1931, II. fele, 562 oldalon, 27—52 szám, hibátlan összeállításban, az „Orosz cári balett titkaiból” c. páratlanul érdekes cikksorozattal, kemény diszkötésben, Dinár 80. —
8. Bestiák, négy darab fényképpel, biblió ill. kiadás, Dinár: 80 —
9. Kapu előtt, diákregegy, 164 oldalon, angol vászonkötésben, Dinár: 50 —
10. Káviár 1930—1929—1928—1927-ik, esztendeje, egy nagy kötetben, kötve, bármelyik esztendő ára Dinár: 245 —
11. Hét szüzlány története bibliofil kiadás, kemény diszkötésben, ára 150 lei, Dinár: 50. —
12. Nőuralom kemény diszkötésben, bibliofil kiadás, ára 150 lei, Dinár: 50 —
13. „Káviár” 1932 év I. fele, 520 oldalon, kemény diszkötésben ára: Dinár 80 —
14. Képek (csak férfiak részére) 15 drb. maprában, ára Dinár: 310
15. Hindu erotika bibliofil kiadás, nagy alak. Koro Otei hindu festőművész eredeti tollaival, ára Dinár 120. —

BOSZÁK ALBERT

műköszörüs. Temesvár IV. Bem u. 30.
Vállalja ollók, borotvák, kések szak-szerű köszörülését. — Solingeni acél-árak raktáron. (30)

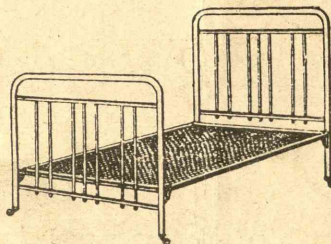
Dolly krém
puder
szeptíviz
Legszebb ajándék! Gyártja:
Roth Jenő gyógyszerár
Timisoara, III. Dózsa és
Pósta ucca sarkán

KOVÁCS SZAVA

TIMIŞOARA, IV. Fröbl ucca 25.
(Czermák ház).

Uri fodrászterem, fekvő amerikai székekben való kiszolgálás. Olcsó, polgári árak, figyelmes, pontos kiszolgálás!

Hajvágás hölgyek számára is!

Sodronymatrácok, vas és rézbutorok

valamint gyermek és ke. ti asztalok, székek, padok, mosdók, összecsukható ágyak erősen redukált árakban 40

Bozsák M. és Fia
R. T., Timişoara Tel.: 3-88

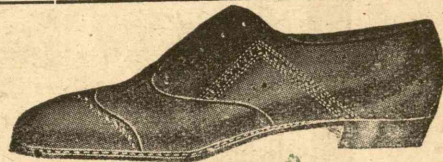
Eladási hely: Gyárváros, Alsó Árok ucca 10.

Árlap ingyen.

Nagy készletek, olcsó árak

Elegáns tavaszi és
nyári divatcipők:
Rácz Andrásnál

Timişoara, I. Hunyadi ucca 10

Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timişoara IV. Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Parfumeria Kertész Lajos

Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere. (34)
Timişoara, Gyárváros, Fő u. 31.

MAJTHÉNYI KÁROLY

vízvezeték, villany és csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timişoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-21

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gáz-kályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal
Timişoara, Gyárváros

Divatcikkekben
a legjobb be-
szerzési forrás:

„LOUVRE” divatáruház

a józsefvárosi templommal szemben

(4)

Szerkesztőség és kiadóhivatal

Zimisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak negyedévre:

Magyarországon	10 pengő
Romániában	240 lei
Csehslovákiában	40 Kc.
Jugoszláviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Főszerkesztő:

Dr. BENEDEK MARGIT

Felelős szerkesztő:

BEN GIT

Szerkesztő:

BÁN-DOR

Az eljegyzés egykor és most

A legrégebbi időkben a menyasszony megkérése nagyon egyszerű volt. A germánok elrabolták vagy megvásárolták a kiválasztott szépséget és hogy a vérbosszut elkerüljék, megfelelő összeggel kárpótolták az atyafiságot. A következő évszázadokban meghonosodott az a szokás, hogy a vőlegény a vételárat közvetlenül a menyasszonyának fizetti ki, arra az esetre, ha netalán korán özvegyeségre jutna.

A mai időkben a házasságot rendszerint a jegyeségi állapot előzi meg. Ennek alapja pedig az eljegyzés. logi értelemben ezalatt két különböző nemű személy azon kölcsönös ígéretét értjük, mely szerint egymással házasságra fognak lépni. Az eljegyzésnek nincs különös formája. Jogi értelemben pedig egy szerződés, amelyre nézve a jogügyletek általános szabályai alkalmazandók.

Az eljegyzés által teremtett helyzet céljának megfelelően csupán átmeneti, mert később a házasság lép a he-

lyébe. A feleknek az eljegyzés által beállott köteléke azonban általuk véglegesnek és tartósnak szándékolatott. Helytelen tehát a jegyeségi állapotot mint próba- és vizsgálati időt feltüntetni. Az emberek nem azért jegyzik el egymást, hogy megismerkedjenek egymással, hanem azért és azután, hogy már egymást megismerték. Ha már éppen az eljegyzés valamilyen „céljáról” akarunk beszélni, akkor ez az idő arra szolgáljon, hogy a jövőendő háztartáshoz szükséges előkészületeket megtegyék; a jegyeség képezze az átmenetet a korábbi idegenszerűségtől a házassági együttélés bizalmasságához és igazolja a jegyesek viszonyát az ismerősökkel és a külvilággal szemben.

Az eljegyzési jog élére a polgári törvénykönyv a következő mondatot állította: „Egy eljegyzésből kifolyólag nem lehet a házasságkötés nem teljesítése miatt panaszt emelni.” Ez az álláspont minden tekintetben megfelelő, mert a legkisebb nyomás is,

melyet egy ilyen panasszal a házasságot megtagadó félre gyakorolnak, ellentmondana az erkölcsi érzéseknek. Ugyanígy semmisnek tekintendő az is, ha a felek bizonyos összegű pénzbüntetésben egyeznének meg arra az esetre, ha a házasság nem jönne létre.

Az eljegyzés technikájából említsük meg a következőket: Fiatal lányok, akik „tisztelőjükkal” sétálgatnak, akiknek „udvarlójuk” van, vagy hölgyek, akik a tennispályán vagy bálakban kiválasztottjaikkal flirtelnek — kik tudják közülök, hogy jegyesek-e? Sokan azt hiszik, hogy azok, habár nem azok. Senkisem az, ha a végén már maga is nem azt hiszi. És végül „őt” is csak meg kell kérdezni.

Az egymással „bizalmasan vannak”, az „udvarlótartás” és maga a „flirt” nem ritkán az idők folyamán többé-kevésbé erotikus kísérelésekké lesznek összekapcsolva. Ebből is gyakran téves következtetések származnak a női eljegyzési

technika szempontjából. A bírósági tárgyaló termekben hallhatjuk amint a férfi energikus szavakban tiltakozik egy eljegyzés megtörténte ellen, míg ugyanakkor a női nem képviselője ugyanolyan tüzzel ennek az ellenkezőjét állítja. Kettőjük közül melyik mond igazat? Ennek megállapítása bizonyos körülmények között kényes feladat elé állítja a bírót. A bírónak ilyenkor az eset jellegét és az uralkodó szokásokat kell az ítélet alapjául vennie.

Igy például fontos alapot találhat erre a jegygyűrűk kicserélésében és az eljegyzési kártyák szétküldésében. De éppen úgy, miként a gyűrű sem csálhatatlan jele egy komolyan gondolt házassági ígéretnek, másrészt viszont vannak eljegyzések, melyek, mert talán egyidejűleg titokban kell maradniuk, nem a gyűrű jegyében történnek.

Egy kiskorú által kötött eljegyzés csak akkortól kezdve érvényes, mikor a törvényes képviselő (anya, gyám, stb.) ehhez beleegyezését adja. Ha egy leány megengedi szerelmesének az együttélést, miután a férfi megígérte neki hogy feleségül fogja venni, akkor érvényes eljegyzés jön létre. Ha a férfi az együttélés előtt megígéri a leánynak, hogy feleségül veszi őt, ha együttélésük következtében gyermeke születik, akkor ez nem tekintetik eljegyzésnek.

A német polgári törvénykönyv szerint, ha a jegyesek egyike fontos ok nélkül visszalép az eljegyzéstől, a másik félnek kártérítéssel tartozik. De mégsem megy annyira a német törvény, mint az amerikai és az angol, melyek szerint pl. hölgyek hűtlen vőlegényüktől kárpótlás fizetését vagy egyezke-

dést követelhetnek; a német törvény csak azt követeli, hogy a visszalépő fél a másik jegyesnek és annak szüleinek, esetleg harmadik személyeknek (nevelőszülők, rokonok) akik a szülőket képviselték, pótolja azt a kárt, melynek erejéig a házasság elvartában kiköltek. A visszalépő fél köteles ezenkívül a másik félnek azokat a károkat is megtéríteni, melyeket utóbbi azáltal szenvedett, hogy a házasság elvartában vagyonát vagy állását érintő rendszabályokat tett. Példa: Egy fiatal leánynak jó állása van mint elárúsító nő. Miután a vőlegénynek nem tetszik menyasszonya ezen hivatásos tevékenysége, a leány az ő kedvéért otthagyja állását és ettől kezdve részben a szülei terhen él, részben pedig saját megtakarított pénzéből. A vőlegény, anélkül, hogy a menyasszonya okot adott volna rá, visszalép az eljegyzéstől. Ebben az esetben korábbi menyasszonyának azt a kárt is meg kell térítenie, amelyet a leány olyképpen szenvedett, hogy az állását otthagyta. Ez a kötelezettség mindaddig fennáll a férfi számára, míg a leánynak sikerül egy hasonló állást találnia.

Ha egyik jegyes visszalépéseért a másik felet okolja, — pl. a mit sem sejtő meny-

asszony egy napon arra a felfedezésre jut, hogy jövődéli férje egy más nő karjaiban keresett vigasztalást, akkor a vétkes fél, — itt tehát a vőlegény — kártérítéssel tartozik.

A fontosabb visszalépési okok közül említésre méltók a menyasszony nem kifogástalan előélete, vagy gyógyíthatatlan súlyos betegsége a jegyesek valamelyikének, továbbá ha bűnös cselekedet miatt szadadságvesztésre lettek ítélve.

A vélemény

Egy kis fiatal színésznő megkérdi a kritikust, hogy mi a véleménye legújabb alakításáról.

A kritikus elkezd beszélni, dicséri, dicséri. A kis nő kapkodja a fejét, végre egy elhárító mozdulattal felkiált:

— Jójó, de miért köpköd?

A kritikus nyugodtan válaszolt:

— Azt mondta, hogy a véleményemet akarja hallani.

Iskolában

Tanító: Mondd csak kislányom, mit csinálsz, ha nagy leszel?

Kislány: En úgy fogok csinálni, mint anyuka, én sem megyek férjhez.

Furfangos

— Idősanyám, vót a pincelipcsőn turus lepény?

— Vót; de mér' kérde?

— Mert megeltem!

A Bánátnak legnagyobb, legversenyképesebb fa-, rózsa és szőlőoltványiskolája

az országszerte közismert és 1895-ben alapított

„MILL”

Tomnatic (Nagyősz) Temes megye. Tulajdonos: Buding Károly

Oltott gyümölcsfákban a legnemesebb

Diszbokrokban a legszebb

Sor és parkfákban a legmegfelelőbb

Tülevelűekben a legdiszesebb

Rózsák bármelyikében a legolcsóbb

Szőlőoltványokban a legmegbízhatóbb

borszőlő, csemege és lugasszőlő

Mélyen leszállított árak, árjegyzék kívánnatra ingyen!

[15]

A kis káplár szerelmei

Írta: Kolozsvári László

(2. Folytatás)

Hogy Monelle-nak hívják és hogy kicsoda, Napoleon ezt csak későbbben tudta meg. Most ahogy ott állt a sűrűn hulló hóban szemben ezzel a fekete szemű kislánnyal, ki a liatal, kissé félszeg és kissé bespiccelt hadnagyocská látn — kedvesen elnevelte magát — meg sem tudta szólítani a lányt. Kis hallgatás után az törte meg a csendet.

— Nem fázik hadnagy ur?

— Cseppet sem, de talán Ön kisasszony!

— Oh én nem fázok. — csi cseregte dallamos hangján a leány. — De nem-e volna kedve meginni egy csésze teát nálam? Kellemes meleg szobám van és teám valódi orosz. — Majd a fiu habozása láttán folytatta: — Oh nem lakom messzire innen, csak itt a Rue Triomphe-on.

Napoleon 17 éves volt. A nő, az aki a pajtások szerelmi elbeszélésének tárgyát képezte, kit baráti összejöveteleken számtalanszor velközlettek le meztelenre a kalandok meséje során s kinek fehér mellhalmait, márvány derekát és testének legrejtettebb titkait mohón és figyelve jegyezte meg magának — az a nő — most itt állt szemben vele, rózsásan, üdén, kacagó kis orcájával. És barátságosan, kedvesen invitálta. Napoleon nagyon jól tudta, hogy hová. Tudta, hogy egészen közel áll valamihez, ami misztikumában széldületes magasságban él — gondolatainak és érzéseinek tárházában. De ami hajtotta, kergette — de amin mégis gondolkodott. Valami huzta és valami visszatartotta. A máskor oly határozott cselekvő képessége, — most megbénult. Az érzékei, melyek most mind fellángoltak, huzták e felé az ismeretlen, nagy valami felé és a gondolkodása vagy pedig az a valami, minek nem tudott nevet adnia — az visszatartotta. Pár percig tépelődött így, míg aztán hirtelen belekarolt Monellebe.

— Gyerünk angyalom!

Kis udvari szobában lakott Monelle. A kis vaskályha vidám patogással ontotta magából a meleget. Miután kabátjaikat levetették,

akkor látta Napoleon, hogy milyen szép a lány. Könnyű kis ruhájában testének minden vonala élt. Ahogy ott mozgott, hajlott, előkészítette a teát, néha kicsillant nyaka teltsége, kebléből egy egy tenyérnagyságú, vakító fehér folt. A tea párolgó illatánál a kis had

nagy karja átfonta Monelle karcsu meleg derekát.

A szobában egy ámpolna világított derengésszerű kék fényben. És Napoleon kemény férfiszája a Monelle piros kicsi szájára tapadt. A kis hadnagyot felgyújtotta a csók. Le akarta dönteni a leányt.

Téli sport
Káviár eredeti felvétele

de az kisiklott alóla.

— Várjál kedvesem, talán levetkőzném először.

És természetes egyszerűséggel kezdte kihámozni magát ruháiból. Napoleon csak tovább is ott ült és csillogó, nagy szemekkel nézte a leány mindinkább előtűnő fehér meztelenségét.

— Nagyon régen nem láttál már ilyent, hogy úgy nézel kedvesem — szolt Monelle az egyhelyben álló fiura. — Talán vetkőznél te is?

Monelle már le volt vetkőzve és kényelmesen végigfeküdt ágyán. — Hová való vagy kis hadnagy?

— Korszikai. És te?

— Én Nantesből jöttem, Bretagneből. — Ekkor már a fiu is mellette volt.

A kis ámpolna kialudt. Az ablak függönyén keresztül bevilágított a hold, éppen az ágy végére, ahol négy láb láthatóvá vált.

Ott feküdt egymás mellett a két formás női comb és a két erős, markáns férfiláb. Kis közelharc. Egymásba gabalyodtak, összetapadtak. A két férfiláb a fehér combok fölé kerekedtek, egy darabig egészen fődtek azok meleg puhaságát. Aztán lassan széttáru-
tak, előbukkant rózsás belső oldaluk, kéjesen a férfilábak fölé fonódtak, átkarolták őket.

A holdat akkor egy felhő takarta el és a szoba sötétjében a kályha duruzsolásán kívül, az ágyrugók muzsikája, egy mély sóhaj, halk lihegés hallatszott.

Szerelmi muzsika — más semmi...

Mikor az első bódultságból magukhoz tértek és a kis ámpolna újból szórta kékes fényét, a csendes pihenésben, ahogy egymás mellett feküdtek, beszélgetni kezdtek. Megismerték egymást, míg aztán Monelle egyszerre így fordult a fiu felé.

— Mit adsz nekem kis hadnagyom?

Napoleon még tudatlan volt az ilyen esetekben és egy nagy aranyat kapart ki a széken heverő dolmányából.

— Gavallér vagy kedvesem, ezért kapsz egy csókot.

— És te minden éjszakáért kapsz valamennyit Monelle?

— Hát persze kedvesem, meg is kell éljek.

Sokáig nem beszélgettek, mert az új mámor a mellette fekvő meleg testtől újból fellángolt. Simogatta telt, dus kebleit, kerek, formás kis hasa a fiu dacos testéhez simult, gyengéden, asszonyiasan széltárult.

És a kis ámpolna újból kialudt.

*

Másnap délelőtt Napoleon, mikor hangosan, bátran részletezi éjszakai kalandját, véletlenül tárcája kerül kezébe és meglepetve tapasztalja, hogy vagyona, két arany hiányzik Midőn kedves kalandját befejezi, rezignálisan teszi hozzát.

— Kedves volt és szép. Monelle! Meg akartam győzni róla, hogy becsületes nő és ő bebizonyította, hogy nem az.

IV.

Napoleon tanult. Komoly pályamunkát irt és a lyoni katonai Akadémia a pályadíjat neki ítélte. Büszke és boldog volt, újabb munkákra készült, mikor ezredét Velencébe helyezték.

Velencében lakásgondjai voltak, ámde az egyik városatya segítségére volt ebben neki, az érdemes férfiu révén megfelelő kellemes legénylakást is talált. De az első éjszakán kénytelen volt igénybe venni pártfogója lakását, ki örömmel látta otthonában a jóképű fiatal hadnagyot. Kisebb vacsorát adott tiszteletére, lévén a város atya özvegy ember — a megjelentek csupán a gazda szintén özvegy nővére és annak 16 éves feltűnő szépségű leánya, Caroline — voltak.

Colombien Carolinen egyszerű rózsaszínű ruha volt és ami megfogta Napoleont, az a gyöngéd báj és szemérmes pirulás volt, ahogy ült mellette kis feketehaju szomszédnője.

Napoleon könnyed társalgó, szellemes szórakoztató volt és a kis társaság sokat nevetett kasszánya meséin. De különösen Carolineval foglalkozott a kis hadnagy. A lány finom, egyszerű mo-

dora, tanultsága és csodás fekete szépsége megfogta a fiut.

És mikor a vacsora után, a könnyű olasz boroktól egy picit mámorosan kiültek az erkélyre — Napoleon már szerelmes volt.

A kislány szép volt, ébenfekete haja hosszú két fonatban csüngött le alabástrom fehér vállára, melyet látni engedett a ruha. Két kicsi szüzi halma feszítette a ruhát, két kék szeme messzire elmélázott a lagunák felé. És Napoleon nem állhatta, hogy ott a háta mögött állván ne sugja a fülébe.

— Caroline, maga olyan szép.

A kislány arcán boldog, riadt pir szaladt át és lehunyta a szemét. A grenoblei pattantyusok kis hadnagya szép szál fiu volt. Caroline sem volt érzéketlen.

Csendes, nyári éjszaka volt. A csatorna vizében megcsillant a hold. Az erkély alatt egy lampionos bárka suhant el, pár perc múlva elhalt az evezők vizlocsanása is. Csend lett. Valahol messze egy gitáron sirt a szerenád...

Két fiatal szív. Még egy pár sugva mondott halk bók és Caroline puha, meleg kis keze már a kezében volt, lágyan átkarolva karcsu derekát és a feketehaju tizenhatéves Caroline alázatosan adta át piros kis száját Bonaparte Napoleonnak, a grenoblei pattantyusok tizennyolcéves hadnagyának.

(Folyt. köv.)

Bohémek

Linus, aki már hosszabb idő óta barátnője Pistának, minden áron feleségül óhajtaná vétetni magát vele.

— Kérd meg a kezemet az apámtól — biztatja.

— Minek? — szol vállatvonva a fiu. — A többi testrészedet sem kértem meg tőle.

Lefőzte

Szinész (mint III. Richárd): Hamar egy lovat, egy országot egy lóért!

Hang a karzatról: Jó lenne talán egy számár is!

Szinész: Jó, jó, csak jöjjön le az ur.

FORTUNA divatnagyáruház
Timișoara. Gyárváros, Kossuth tér (12) a legjobb és legolcsóbb!

Ami minden férfival megeshetik

Írta: Hatvany Lilli

Párisi vendéglőben ültünk. Mondta a barátnőm — szép, szőke, gazdag özvegy és amerikai.

— Látod odaát azt az embert?

Láttam azt az embert. Magas, fekete, kékállu, fehérfogu, sárgaszemű olasz volt. „Ebbe az emberbe egy szer nagyon szerelmes voltam.” Ezt is azonnal elhittem. Amerikai asz szonyok mindig beesniek a conditorei típusnak.

— Ő is nagyon szeretett engem — folytatta a barátnőm.

— No és? — kérdeztem — ha te szeretted és ő szeretett és özvegy vagy és ő legényember...

A barátnőm sóhajtott:

— Ez volt a legnagyobb gazember, akivel valaha találkoztam. Egy életre megundorított a férfiakról...

Kis biztatásra elmondta a történetet. Így mesélte:

— Akkor már két éve voltam özvegy. Megelégettem Chikágót és a szegény férjem rokonait — átjöttem Európába. Nyár volt. Olasz fürdőhelyre utaztam. Pár nap alatt ismerem az egész szállodát. Jól mulattam és ünnepeltek. A feketére sült nevető contek, marchesek és princepek állandóan körülrajongtak — kínálták magukat és becsmérelték kollégáikat. Ezek között volt az az ember odaát. Tetszett. Soha életemben nem kívánt, nem ostromolt senki olyan hevesen, mint ez az olasz. Elárasztott virággal, verssel, ajándékkal. Ha fürödtem, körülöttem uszált a vízben, majd mellettem pihent a homokban, asztalnál szemben ült velem, sétáimon elkísért, ő volt állandó bridge-partnerem és nem engedett mással táncolni. Egész nap és fél éjjel a nyakamon éreztem forró, borzongós lehelletét, amint lehetetlen dolgokat suttogott a fülembe; meg az ajka égetését a kezemen. Mert folyton, okkal és ok nélkül kezett csókolni. Mondtam, már akkor két éve voltam özvegy — éltem a férjem rokonainál és távolból se láttam férfit. Csoda-e, hogy az a lihegő vágy, amely ebből az emberből kiáradt, lassanként engem is elkábított. Forró nyár volt, végtelen csillagos éjszakák, nagy, rézszerű holdak. Nem tudtam aludni. Ideges voltam és nyugtalan. Az olasz észrevette — hogyne vette volna észre, hogy hatfással kezd rám lenni és kétszeres erővel folytatta az ostromot. A barátait válogatott szem-

telenségekkel sikerült tőlem távol tartania. Kissé féltek tőle, mert élesnyelvű volt, arrogáns és vakmerő. Ha aszlan ezek a barátok nagy-néha egyedül megfogtak, azonnal róla kezdtek beszélni. Elmondták nőcsábásznak, léhának, lelkétlennek meg még sok másnak, amit nem is lehet elmesélni. Nem bántam, semmit se bántam. Ő pedig mindig merészebb lett. Már szobaszámokat emlegetett, meg hátulsó lépcsőt, meg hogy hány órákról oltják el a villanyt a hotelfolyosókon. Nem bántam. Bolond nyár volt. Mindenki részeg volt a melegtől, a tenger-től és a holdtól. Valami ismeretlen láz szinte kergette a férfiakat és asszonyokat egymás karjaiba. Már alig védekeztem. Egyik tikkasztó, zivatar előtti éjjel sétálni mentünk, — nagy társaságban, — a tengerpartra. Az első kövér, nehéz esőcseppekre a többiek futva menekültek. Mi ketten ottmaradtunk. Az eső ömlött. A karjaiba vett és csókolni, csókolni, csókolni és a csókok közt mindig ugyanaz a kérdés: Mikor? Mikor? Mikor? Valami olyan nagyszerűen szép és fenséges és vad volt az az óra, a sötétség, a vihar, az ölelése, a tengerszag, a csókok ize. Amíg élek, nem fogom elfelejteni.

Támolyogva érkeztünk vissza a szállodához és közben folyton megálltunk és az egymás száját kerestük... Hátsó lépcsőn surrantunk fel az emeletre. A folyosó türes volt és homályos. A szobám ajtaja előtt megálltunk és újra a karjaiba vett. „Be akarok jönni magához... kell... muszáj — engedjen be...” Eszembe jutott szobaszomszédom, egy kövér chikágói asszonyosság és megrémültem. — „Nem lehet, Ne kinozzon. Nem lehet.”

— Muszáj...

— A szomszédnőm holnap elutazik, még csak 24 órát várjon...

— Nem akarok várni. Most akarom. Most rögtön...

Villámgyorsan beugrottam a szobámba és magamra zártam az ajtót. Hallottam, amint felhördült, mint egy vadállat és rázni kezdte a ki-lincset. Aztán suttogni kezdett, hal-kan könyörögni... Nem mertem válaszolni. Kis idő múlva hallottam távolodó lépteit. Csak reggel felé aludtam el és amikor felébredtem, már 11 óra volt. Mire leértem a tengerpartra, egész társaságunkat

egybegyűlve találtam. Az én barátomat fogták hangosan kacagva körül és tréfálkozva vádolták valamivel. Ő meg ugyanolyan kacagva védekezett. Amint odaértem, mind egyszerre kezdtek magyarázni, a fekete szemük, a fehér foguk csak úgy villogott a maliciától.

— Figurez vous madame, hogy az éjjel korábban csukták be a bárt és mi még szomszások voltunk. Tudtuk, hogy barátunk a szobájában tart whiskyt és betörtünk hozzá. Figurez vous, kit találtunk ott? Az első emeleti szobalányt, azt a kedves kis szőket... a legnagyobb intimitásban... Oh la la! És megint kacagni kezdtek. Leghangosabban a tettes kacagott. Én is kacagtam... Mit tehettem volna egyebet. Később, mikor végre egyedül maradtunk, rámnézett a nagy, sárga szemeivel és minden sajnálkozás, minden szégyenkezés nélkül azt mondta: „Né-látja. Mondtam, hogy nem bírom tovább. Miért nem eresztett be?” És újra előről kezdte az ostromot. Másnap elutaztam. Gyűlöltem, undorodtam tőle és mégis, ha ott maradtam volna, isten tudja... Irt, sürgönyözött, — utánam utazott, — de közben eltelt pár hét. Vége volt a holdas éjszakáknak, a varázs megtört, megint erős voltam.

A barátnőm elmélázott, aztán vállat vont.

— Végül már már feleségül akart venni, — fejezte be, — úgy üldözött, hogy visszautaztam Amerikába.

— Ilyen bosszualló és engesztelhetetlen vagy? — kérdeztem.

Barátnőm csodálkozva nézett rám.

— Miért mondod ezt? Ő is azt mondta. Azt mondta az ilyesmi nem számít. Hogy még csak nem is csalt meg, mert hiszen nem volt a szeretőm. Hogy csak a sértett hiúság beszél belőlem... Hogy az ilyesmi minden férfival megeshetik.

— Igaza volt.

— Nem volt igaza. Nem sértett hiúságból, nem féltékenységből, nem prudériából utáltam meg... Csak... Csak valahogy olyan szép volt az az éjszaka. Az életem legszebb éjszakája. Sárba rántotta az emléket. És azután, ha az én csókjaim után a szobalány csókjai kielégítették, akkor igazán nem érdemes odaadnom magamat neki. És ha ez minden férfival megeshetik, akkor egy férfi sem érdemli meg, hogy az ember odaadja magát neki...

A nők ura

— Irta: Ujhelyi Nándor —

Egy gyékénypamlagon feküdt. Mellette jobbról és bajról egy-egy csupasz vadkisasszony ült és részben széles pálmalevekekkel legyezgelték meztelen hősönket, részben finom és szakavatott ujjacskáikkal, sima, bájos macskanőstény talpakkal játszadozva simogatták testét. Másik két lány feléje fordulva szétvetett lábakkal hevert a szőnyeges padlón és valami őszerű zeneszerszámon játszott furcsa ritmusu táncdalt, to rokhangon dudolva hozzá.

Az ötödik — a még érintetlen tulajdon — középen táncolt előttük. Tökéletes test volt. Meztelenségében, mintha valami bársonyos sötét aranyból öntött szobor lett volna. Hegyes, izmos mellei valamiképp ferdén felfelé emelkedtek és mint két érett, nedves dus körte himbálództak. Combjai kéjes és ifjantelt vonalainak minden bája és merészsége érvényesült a tánc közben. Hasa valósággal husremekmű volt a vergődés heves és parázna ritmusában. A tánc nem volt más, mint a szeretkezés teljes szimbolizálása. A menekülés, a küzdelem, a megadás, az ölekezés tombolása, a kitörés, a végső, elfoszló utánaremegés: mind mind testet öltött a táncoló mozgásban. A férfi szinte elbűvölten érezte ennek a vad, ősi lénynek, ennek az ifju szűznek teljes öntudatlanságát, állatias voltu tökéletességét.

A lány a vágyat, mely szilaj mozdulatokra, szép vonaglásokra ostorozta a testét, merőben természetesnek, jónak és igaznak érezte. Nem hivalkodott vele kacéran és nem szégyenlősködött érte szemérmes tetszelgéssel. Nőiessége nem volt megfertőzve semmi európai mímeléssel, mely a bűn rejtelmes fátyolát borítja az ölekezés igazságára. Vágyott teste a megsejditett gyönyörűsége.

Egy hét óta élt már az ő saját, megvásárolt édenkertjében a férfi. A másik négy nőcske már a kiévezett programhoz tartozott, ezt, a táncoló ötödiket készakarva hagyta utoljára.

A leányka már-már türelmetlenül várta a beteljesülést. Irigységét, melyet boldog és ölelésben kielégülő társnőivel szemben ér-

zett, csak az alatta el, hogy megérezte, ő az „ur” kedvence és mint a táplálkozásnál a legjobb falatot, hagyják meg őt utolsónak.

Ur! Igen, valóban most először ez volt életében, a nők ura. És nem rontotta el illúzióját, hogy ezeket a „nőket” egy tehénért, vagy egy fegyverért, vagy egy hordó rumért egy benszülött vásárolta meg számára ündokra mázolt, büzlő, köpködő vademberektől. Mert ezek a nők azért nem voltak prostituáltak európai vagy ázsiai értelemben. Ezek a nők nem pénzért lettek az övé, de engedelmes alázatossággal párosult tüzelő szenvedelmük ösztönére hallgattak csupán. Mint istenre az áhítatos szűzek, mint apára a tisztelettudó gyermekek tekintettek fel rá, anélkül, hogy alattomos, ijedt rabszolganőké is lettek volna egyuttal.

Most is végre megtudta, hogy a nők urának lenni nem megvalósulhatatlan agyrém, ha nem emberszabásu állati nők, de csupán női ösztönű, nem állélkü, de lélek nélküli nőstények között kereskedik e cél megvalósítása után. Ime megvan a nagyszerű eredmény. Elérte a legteljesebb testi örömek mámorát, a nőkkel való szeretkezés isteni gyönyörét — nők nélkül. „európai” értelemben érte a nőt. Nincs kiszolgáltatva a nőknek, a nők ura lett ime, oly helyzetbe került a nőstényekkel szemben, ami áhított vágya minden igazi, magasabbrendű férfinak, aki utálkozik, hogy egyszerű him legyen.

Oh, ez felséges, cézári érzés volt. Ime, most is, hősünk intett kezével, kegyesen parancsolva. A legyező és simogató lánykák loholva eltűntek. A zene is elhallgatott és eltávoztak az éneklő nők. A kis táncosnő lihegve, illatos veritéktől hűs testtel odavette magát a férfi elé és kedveskedő, buja kecseséggel, melynek mélyén azonban izzón parázslott a nő ősi ösztöne, karjaival átkulcsolta csupasz térdeit, úgy, hogy az érezte az ifju, forró test vonaglását, keblének lüktetését.

Egyedül maradtak, körülöttük a mélységes, rejtelmes erdő. A fák sűrűk, titokzatos lombjain gyengé-

den aranylott át a délutáni nap hervadó fénye. Epedő és ujjongó madárcsattogás hallatszott és a levegő telítve volt a délszak növényeinek szeretkezésszerűen céda illatával. Paradicsom volt ez, távol időben és térben. Bábaeltől és minden kulturától, az ősi szépséges éden, ahol hősünk volt az egyetlen Ádám—Éva nélkül, a rombolásba ejtő nő nélkül, falánkul nyújtja az önző kéj fájának gyümölcsét, miután azt már megízlelte.

De ott volt a bűnbeesés öntudatos Évája helyett, aki leigáz, kiűz a paradicsomból, a kis vad lány, az ő alázatos, kéjt repeső, mindent tudó és mindent vágyó ajkával, ködtől burkolt izzó epedésű szemével, odaadó, felkinálkozva vergődő, ölet kidomborító testével, hogy engedelmes kiszolgálólánya, hűséges kéjtermő fűrtje, simuló művészies kis, gyönyört öntő állatja legyen az „urnak”. A nők urának, e paradicsomi Ádámnak, akit ezuttal nem hajt a kéj jármába a csalárd, falánk Éva, a kultúra, a civilizáció kigyójának, a föld kerítőjének a tanítványa.

Az urvezető.

Az ujdonsült urvezető első autóturájára megy. Alig, hogy kiér Pestről, az egyik község főterén nekimegy az ott álló Szent Antal szobornak és kidönti. Azonnal ott terem a hatósági közeg, bekiséri a község házára, ahol lefizettetnek vele ötven pengő birságot. Ujra beül az autójába és tovább robbog. A szomszédos városkában újabb karamból történik. Nekimegy a városka polgármesterének és elgázolja. A polgármester fel-tápáskodik, lármát csap, előkerül a hatósági közeg, a peches urvezetőt megint bekisérik és mindjárt ki is szabják rá a büntetést: száz pengőt.

— Azt már nem, — mondja indignálódva az urvezető — a szomszéd községben Szent Antalért csak ötven pengőt fizettem és itt majd egy vacak polgármesterért száz pengőt fizessenek! Hol van itt az arány?

A BÉCSI ASSZONY

— Részlet Zsolt Béla regényéből —

(Folytatás)

Az egyik rekeszben megtalálja a pénzt, megszámlolja: négyszázötvenhét frank.

— Nem, hát ezt mégsem lehet! — és rémülten becsapja a kis bőröndöt. Ez volna a teteje mindennek, ha most ellopná Eszter pénzét, aki már évek óta eltartja őt. Pfuj, erre gondolni is.

Délután félőkor Mihály óvatosan bekémlél a szálloda ajtaján. Bátoratlanul lép a forgóajtó rekeszébe, a portás előtt elsurran és felszalad a gallériára. A ruhatárosnő a pult mögött ül és olvas. Mikor megszólítja, az asszony bizalmatlanul felpillant.

— Mi parancsol?

Mihály ijedten keresi a szót. Milven ostobaság, a nevét sem tudja a nőnek. Ha jól emlékszik, Ellynek hívják, mintha Lenz így szólította volna.

— Egy hölgy után szeretnék érdeklődni.

— Tessék a portásnál — mondja az asszony.

— Nem, nem erről van szó — mosolyog vörösen, — egy barátom ajánlotta, hogy forduljak Ön-höz...

Az asszony vizsgálódva végigmérte Mihályt. Látszott, hogy nem bizik tulságosan az emberében.

— Hogy hívják a nagyságos ur barátját? — kérdezte gyanakodva.

— Bizonyos Lenz — válaszol Mihály.

— Ilyen nevű urat nem ismerek — mondja elutasítóan az asszony.

— Nem ismeri? — hökken meg Mihály és már elhatározza, hogy elköszön, abbahagyja az egészet. De aztán megint feltűnik előtte az asszony sárga pijamában, arany cipőben, ahogy betölti a feketét... Ahogy őt nem veszi tudomásul, még csak ki sem neveli, hanem sértő nyugalomával szinte kasztrálja. Nem, ezt nem lehet lenyelni. Sok mindent hagyott már félbe, de ezt a buta sértést mindenképpen meg akarja torolni.

— Lenz tegnap járt itt önnél, a hölgy után érdeklődött, aki a magyar urral töltötte az estét.

— Nem emlékszem. De talán tessék azzal az urral együtt ide-

jönni, akkor beszélhetünk a dolgról.

— Lenz most csónakázik a tavon. Nem hívhatom ide.

Az asszony töpreng.

— Hát jó, kérem De ha a nagyságos ur egy szegény asszonyt

tönkre akar tenni, vagy ha a rendőrségtől van, legyen a kedve szerint.

— Dehogy is akarom tönkretenni — tiltakozik csodálkozva Mihály.

Az asszony most már nagyobb

Tilosban
— Eredeti felvétel —

bizalommal kérdi:

- Mikor parancsolja a hölgyet?
- Most, mindjárt.
- Most nem lehet. Legalább egy órába tart, amíg értesitem.
- Hát jó, egy óra múlva.
- És hova küldjem?

Csakugyan, Mihály erre nem is gondolt. Hova is küldje? A hotelben nem kapni ilyen célra szobát. Végül is az asszony segítségére jön:

— Nincs talán megfelelő lakása a nagyságos urnak? Ajánlhatok egy jó címet.

Mihály felírta a lakás címét, kifizette a száz frankot és elrohant.

*

A megadott címen egy előkelő külsejű, fekete csipkeruhás öreg hölgy fogadta, barátságosan, kedves mosollyal.

— Szegény uram — fecseg az asszony, mikor bent ülnek a szobában — egyházkerületi főjegyző volt, de meg kell mondanom magának, még sem volt prűd. Ha élne szegény, bizonyára nem ilyen alkalommal látnám önt vendégül — és színésziiesen felkacag — bármilyen megtisztelő is rámnézve... Istenem, mit teszek én? Egyengetem a szerelmesek útját. Hadd szeressék egymást ebben a hideg országban. — És hirtelen átmennel: — Hány órára esedékes a hölgy?

— Hat órára.

— Akkor pár perc múlva itt lesz. Be fogom önnek mutatni. Uriházban így szokás. Szigorúan ügyelek a formaságokra, hogy a szerelmeseket átsegítem a zavarón, a kezdet nehézségein.

Kint csengettek. Az egyházkerületi főjegyző özvegye bocsánatot kért, hogy néhány pillanatra magára hagyja. Mihály halálsápadtan ült a széken. Hirtelen felállt és az ablakhoz ugrott. Nem akarta, hogy az asszony belépése pillanatában felismerje és főképp félt, hogy a felismerési jelenet az öreg kerítőnő jelenlétében zajlik le. Lenézett az utcára. Hogy lehetne innen menekülni? De már nem volt ideje, az asszony belépett. Az öreg hölgy édeskés hangon fecsegett.

— Chère dame, engedje meg, hogy bemutassam önnek barátunkat és hamiskásan hunyorított a szemével.

Mihály még mindig nem fordult meg, de madame Simone odalépett hozzá, megfogta a kezét és a fiu lesütött szemmel türte, hogy

odavonszolja az asszonyhoz. A nő előbb megrökönyödve nézett rá, aztán hangosan felnevetett.

— No de ilyesmit! Ezt a csacsiságot! Hát miért nem szólt? Miért kellett ez a komédia?

— Bocsásson meg, — dadogta Mihály, rettenetes zavarban.

— Maga gyerek... ilyesmit! — és kacagva vetette magát a díványra, a lába totágast állt, felt rózsás combjai kilátszottak.

Az öreg hölgy elképedve, lassítva, háttal kifelé távozott a szobából.

— Most üljön ide mellém. Hát miért nem szólt?

— Nem mertem — mondja és nem ül le.

— Honnan tudjam én, hogy maga akar tőlem valamit?

— Ne haragudjék!

— Fenn volt nálam, ült az asztalnál, meg sem moccant, illedelmes volt, egyetlen célzást sem tett. Nézze, fiam, én megmondom magának őszintén — maga tulajdonképpen tetszik is nekem. De azt mondák, hogy maga meg a nője olyan szorosan össze vannak kötözve, — nem is mértem ilyesmire gondolni!

— Tulajdonképpen alávalóság volt magát ilyen helyzetbe hozni.

— Miért? Tudja meg, hogy én nem szégyellem magam. Nem én akartam így, az uram akarta így. Felsóhajt.

— Hallgasson ide — mondja aztán érzelmesen. — Megtörtént velem az a szerencsétlenség, hogy egyszer eltévedtem és megcsaltam az uramat. Az uram megtudta, botrányt csapott. Térdenállva könyörögtem neki, hogy bocsásson meg. Nem bocsátott meg, kidozott. A küszöbről visszakiáltottam neki: — Vigyázz, szajha! leszek, vigyázz, te leszel az oka! Hát az lettem. Sőt azt hiszem, már egész Bécsben is tudják. Mert ha az uram ismerősei közül meglátok valakit, nyomban megszólítom és felajánlkozom neki. Hadd tudja meg a gazember!

Vállat von.

— Ugyis vissza fog könyörögni, de legalább megbosszulom azzal, hogy ha majd megint együtt ülünk a Kobenzl-n, minden második ember röhögni fog rajta és félhangosan odasugja a szomszédjának: Zürichben madame Simone-éánál együtt voltam a feleségével. Tudja, én utálok az uramat. Vörös bajusza van és pupos. Mazochista, szeret szenvedni. Csak

azért nem jön értem, mert még nem szenvedett eleget... No, üljön le.

Mihály idegenkedve télovoz.

— No, mi lesz?

Leül, az asszony csókra nyujtja a száját, lanyhán megcsókolja, aztán megint feláll.

Az asszony ekkor ledobja ruháját és áttetsző selyemkombinében fekszik a díványon.

— Magával mi lesz? — kérdi jókedvű türelmetlenséggel.

Mihály, mintha valami vezényszónak engedelmeskednék, gépiesen velközni kezd. Most nem találja meg a mellénye gombjait, hosszan babrál a nyakkendőjével. A cipőfűzőjén kibogozhatatlan csomó van. Valahogy abban reménykedik, hogy rájuk tör valaki, talán éppen most érkezik meg az asszony férje, hogy visszavigye magához. Aztán mégsem történik semmi. Odakint csend van, madame Simone visszavonult polgári otthonának mélyébe.

A fiu végre lefekszik mellé, az asszony átfogja a karjával és szájon csókolja. Mihály úgy érzi, hogy keze-lába vastag kötéllel össze van csomózva. Nem tud mozdulni. Hideg undor ömlik el rajta. Most egyszerre olyan messze lódul a nőtől, hogy szinte nem is látja.

Most lehunyja a szemét és el akarja képzelni az asszonyt. A ráma üres, nincs benne kép. Az asszony közben ficánkol, kacarász, játszik. Ő nem tud róla. Még a bőrén sem érzi az érintés nyomán támadt természetes irritációt. De nem elég bátor ahhoz, hogy hirtelen felöltözzék és szó nélkül távozzon. Az ösztönszerű virtus, amellyel a legnagyobb ellenszenv, sőt undor ellenére is be akarja bizonyítani, hogy férfi, erősebb.

Az asszony mégis magával sodorja. A fiu automatikusan csókolódzik, a keze valahogy a mellére téved. A nő most már elborultan simul hozzá.

— Menjen haza, kisfiam — kiált az asszony hirtelen felpattanva. — Mit akar maga tőlem? Miért jött ide?

Mihály arca vérvörös. A fiasító vérig égeti, megsemmisíti. Olyan csendesesen öltözik, mintha attól félne, hogy az asszony a legkisebb zajra rárohan és megveri. Csakugyan, mialatt a paraván mögött elrejtett mosdónál mosdózik, ilyeneket rikoltoz:

— Minek megy maga nőhöz, fiam?

— De kérem, bocsásson meg, ne bántson kérem... En igazán nem érlem.

Gyorsan magára kapkodja a ruhát. Mikor elkészül, szeretne valamit mondani, hogy megértesse vele...

Odamegy hozzá lesütött szemmel és kezét akar csókolni neki.

— Csak menjen, fiam, hagyja és máskor gondolja meg, mit csinál.

Nem tudja, hogy került az ucára. Aztán arra gondol, hogy nem

megy löbbit haza. Levelet ír Eszternek, amelyben megvall mindent. Hogy nem tud többé a szeme elé kerülni.

Később lehiggad. Aztán mégis csak megvallja magának, hogy nem is Eszter miatt fél a hazameveteltől. Attól tart, hogy naponként találkozni fog az asszonnyal és valahányszor meglátja, mindannyiszor végigkorbácsolja ez a szegyen, hogy ő, a fiatal férfi, tehetetlennek bizonyult egy szép asszonnyal szemben.

Humor

I. A szokás hatalma

Szép, csillagfényes tavaszi éjszaka volt. A lugas ráborult a fiatal tanítónőre, a fiatal tanítónő viszont a nyalka segédjegyzőre borult. És a csöndben, amelyet mint ezüst fűrészkorong szel le a tücsök méla ciripelése, megszólalt a tanítónő:

— Esküdj meg, hogy szeretsz.

A segédjegyző érezte, hogy itt minden szó szentségtörés. Csak két ujját tartotta magasa szöllanul. És a tanítónő szólt:

— Kimehetsz!

II. Még rosszabb.

A hangulat izzó volt, sőt tulfutott. Ketten ültek a szobában, az ifju és a lány. Mondhatnók ketten ültek egy széken: az ifju és a lány. A levegőben finom kis sóhajok szálltak, a csókok záporosó módra hullottak. Az ifju kemény ujjai végigzongoráztak a lányka bájain válltól lefelé és viszont.

— Mit akar?! — förmedt rá haragosan a lány.

— Semmit! — hebegte ijedten az ifju.

— Annál rosszabb, — mondta csalódottan a leány és fölkel a fiatalember öléből.

Bankársors.

Az abbáziai tengerparton összehalálkozik egy romániai bankár egy tönkrement kollégájával.

— Mi az, te mit csinálsz itt? — kérdi tőle.

A másik a kezében lévő vödörre mutat.

— Tudod kérlek, amióta a bankommal tönkrementem, ezzel a vödörrel keresem meg a kenyereimet.

— Hogy-hogy?

— Tengervizet hordok a villákba és a hotelekbe a betegeknek.

— Na és mit kapsz ezért?

— Vödörként 20 fillért.

A kíváncsi bankár másnap megint kimegy a tengerpartra, de olyankor, amikor éppen apály van. Fejcsóválva néz a tengerre és így szól:

— Az a gazember sok pénzt kereshetett tegnap.

Szépség szalon

Hosszu haj helyett hosszú szempilla a divat

A szempilla a szem kerítése — mondják a modern párizsi kozmetikusok és kerítésnek még szebbnek kell lenni, mint magának a szemnek. Ezért foglalkozik a modern kozmetikai tudomány olyan sokat a szem szépségével. Az arc szépségét és karakterét nagy mértékben befolyásolja a szem. Még a legcsönyább nő is érdekes és feltűnést keltő, ha szokatlanul szép a szeme. A szemet pedig könnyű szépé varázsolni. Első orban a szempillákkal, majd a szemöldökkel és a szemhéjnak az árnyékolásával. Szempillában még mindig hosszú a divatos, sőt ha lehet, sokkal hosszabb, mint az eddigi műszempillákkal divatosság lett hosszúság.

A műszempillákat lehetőleg csak olyankor alkalmazzák, mikor a viselő és a néző között egy bizonyos távolság van, tehát leginkább színpadon, vagy filmfelvételekhez. Éppen Brigitte Helm legújabb filmjében, az Atlantis királynőjében láttunk egy ilyen nagyszertűen érvényesülő műszempillát, amely a frizurával együtt szokatlanul érdekes kifejezést kölcsönzött Brigitte Helm arcának.

A szempilla növesztésének legjobb módja az, ha a tövét esténként finom olajjal bedörzsöljük. A szempilla színe a megszokott barna, vagy fekete árnyalatokon kívül újabban a kék. Különösen estélyi toaettekhez festik kékre szempilláikat a párizsi nők. A kék szín egyébként a szem árnyékolásánál is szerepet játszik, mert a szokott barna, vagy fekete krémek helyett most szívesebben használnak világoskék, vagy világos-

zöld festéket, amelyet a mutatóujjra kenve, egész halványan simítanak rá a felső szemhéjra.

A párizsi kozmetikának van egy óriási szenzációja is: az ezüstös árnyalatú szemhéjfesték, amely diszkrétan használva az előzőleg beolajozott szemhéjnak csillogó ezüstös árnyalatot ad. Természetesen ezt a festéket csak megfelelő make-up-pal, tehát egészen művésziessen kikészített arccal lehet viselni.

Még egy újdonsága van a francia kozmetikának, mégpedig az, hogy a szemöldököt nem festik be újabban a fekete szemfestő ceruzával. A szemöldököt a divatos szabályos ívben kitépdesik és a megmaradt keskeny csíkot kis olajjal bedörzsölik, hogy az csillogó és fényes legyen. A ceruza szerepe csak arra szorítkozik, hogy a szem sarkába tegyünk vele egy egy pontot, hogy ezáltal a szemet nagyobbítsuk.

A szemöldök formázásában rendkívül nagy választékuk van a divathölgyeknek, minthogy a szemöldök ívének és vonalának megrajzolása mindenkinek egyéni ízlése szerint történhet.

Van, aki a felső szálakat tépdesi ki, úgyhogy a szemöldök formája nem ívelt, hanem egyenes, van aki az orrhoz közeleső szálakat tünteti el, úgyhogy a kis ív pontosan csak a szem fölött legyen. Vannak viszont olyanok, akik ragaszkodnak a hosszabbított szempillához, ezek számára azonban nélkülözhetetlen a szemfestő ceruza a szemöldök meghosszabbításához.

Az ezredesné unokahugai

— Regény —

3

De Julia egyáltalán nem volt nyugodt természetű, aki olyan könnyen meghajol más akarata előtt. Amit egyszer akart, attól nem tágitott és így még azoneslén visszavitte őket Georg kocsija a Rue d' Assas-ba.

Ennek a gyors utazásnak titkos oka pedig az volt, hogy másnap volt az ezredesné fogadónapja, melyen Julia Saski gróffal akart találkozni.

Várakozásában nem is csalódott. Fél tíz óra felé már be is jelentette magát és korai látogatása elég élénken bizonyította, hogy az opera és minden más szórakozásnál többre becsüli az ő társaságát.

Julia már gyakran látta a grófot. Azt is nagyon jól tudta, hogy szereti őt a férfi. De ezen az estén hirtelen egy egészen új megvilágításban jelent meg és élénk pir futott át a leánya arcán, mikor kis kezét csókra nyújtotta neki. Izgalma nem kerülte el a gróf figyelmes tekintetét, aki a szerelem országában már nem volt ujonc és akinek szíve szintén erősebben kezdett dobogni.

Ezen az estén elég társaság volt jelen Briquart asszonynál, semhogy egy négy szemközti beszélgetés feltűnt volna. Julia és a gróf csakhamar visszahúzódtak egy sarokba, s habár máskor nagyon beszédesek voltak, most alig találtak egy-egy szót.

— Mi van Önnel? — kérdezte a fiatal leány.

— Én is éppen ezt akartam kérdezni Öntől — felelte mosolyogva a fiatal ember. — De miután Ön megelőzött, úgy meg akarom Önnel halkan, nagyon halkan mondani, hogy mit szeretnék az egész világnak hangosan odakiáltani... Hogy mi van velem, imádozt Juliam?... az, hogy szeretem magát. Hogy ezt Önnel itt kell megmondanom, húsz közömbös ember figyelő tekintete alatt és hogy a lángoló szavakat, melyeket a szívem diktál az ajkaimnak, banális mosoly alá kell rejtennem, mielőtt füleit elérnék és mindezt csak azért, mert az örült

társadalmi szabályok nem engedik meg, hogy egyszer már egyedül legyünk egymás között. Hogy nem önthetem ki a szívemet őszintén Ön előtt és nem mondhatom el, hogy az életem az Öné és kezével a világ legboldogabb emberévé tudna tenni...

A gróf nem mondott ezzel újat a fiatal leánynak. De olyan édes az első pillanat, mikor valakinek azt mondják: szeretlek. Julia édesen gvöngye izgalmat érzett, mert neki is be kellett vallania, hogy szereti ezt a csinos fiatal embert, aki olyan szenvedélyesen beszélt hozzá...

— Én most már megmondtam Önnel szöllanságom okát, Julia és most magán a sor. Mert maga sem olyan, mint máskor lenni szokott.

— Nem, nem itt. Sokkal komolyabb dolgok ezek, semhogy most válaszolni tudnék Önnel. De hol is tudnánk egyszer erről beszélni?

Habozott egy pillanatil.

— Holnapután nénikémnek Georgéknál kell a délutánt tölteni. De én nem fogom elkísérni; jön-e el ide és mondja meg nyugodtan Karolinának, hogy találkozott az uton az ezredesnével és üzenetet hozott tőle nekem.

— Maga egy angyal!

— Én?... Nem, csak egy asszony és ez minden.

— És ez nem elég?

— Több, mint amennyit megérdemlek.

*

Éjfélkor, mikor a vendégek eltávoztak, Briquart asszony átölelte fiatal unokahugát és mosolyogva megkérdezte:

— Nos, mi volt az az érdekes, amit a szép lengyel mesélt neked? Talán arra gondolt, hogy a narancsvirág koszoru milyen szépen állna a fekete hajadban?

— Bizonyára meg fogja Önnel mondani és ha ez az eset bekövetkezik, drága nénikém, Ön az én anyám, nemde?

— Kedves gyermekem, boldog lennék, ha jövődet biztosítva látnám. A gróf kitűnő családból származik és nagyon gazdag. Ha tesz neked, ha szereted őt, örömmel teszem a kezébe az övébe.

Köszönöm neked, nénikém — mondta egyszerűen a fiatal leány.

Másnap nem mozdult ki. A könyv, melyet Georg kastélyában olvasott, megtermette gyümölcsét. Elfogta a vágy, hogy azokat a gyönyöröket, amelyekről olvasott, ő is meismerje.

Ilyen lelkiállapotban találta őt a gróf. Briquart asszony kis szalonjában fogadta vendégét, egy kacer kis szögletben, melyet az ezredesné eredeti izléssel arab stílusban rendezett be. Vaslag tapéták és arab szőnyegek tompították a léptek zaját, széles keleti diványok húzódtak meg a falak mellett és a közepén egy puha nyugágy csábított pihenésre. Ez a boudoir, melyet az ezredesné még akkor teremtett meg, mielőtt haja megöszült volna, sokkal többet mesélhetett volna az életéből, mint a jó ezredes valaha is tudott vagy megérthetett volna.

— Milyen jó Ön, Julia! — mondta a gróf remegő hangon a fiatal leánynak, akihez Karoline bevezette.

— Mit tudhat Ön erről? — felelte az nevelve — talán éppen ellenkezőleg, nagyon is rossz vagyok.

Kissé elfogodottak voltak. A Julia számára egészen új helyzet, egyedül lenni egy fiatal emberrel, rettenetesen felizgatta. De a férfinak sokkal több emberismerete volt, semhogy be ne lássa, hogy egy ilyen pillanatban a habozás direkt halálos lehetne bimbózó szerelmükre. Így tehát megfogta a fiatal leány két kezét, mélyen a szemébe nézett és hosszú hallgatás után nagyon komolyan így szólt:

— Julia, édesem, én megmondtam Önnel tegnapelőtt, hogy szeretem. Nézzen erősen reám és feleljen: Maga is szeret engem? Beszéljen, szivecském!

— És a fiatal ember, anélkül hogy kezeit elengedte volna, térdre ereszkedett a fiatal leány előtt és reszketve ismételte:

— Beszélj, Julia, beszélj!

— Igen — suttogta Julia és fejét elrejtette a Gaston mellén, aki ittasan a boldogságtól csó-

visel szoknyát — akkor lehetséges. Ellenkező esetben azonban kérem kell, hogy ne beszéljünk erről többet. Én birom a becsületszavadat és ez elég nekem.

— Edes nénikém — köszöntött a fiatal ember.

— Amit mondtam, megmondtam — ismételte az öreg asszony. — Te jól tudod, hogy én sohasem változtam meg szándékaimat.

— Akkor sem, ha beleegyezéset kérem egy házassághoz, amelytől a boldogságom, sőt a becsületem függ?

— A te becsületed le van kötve azzal a szóval, melyet nekem adtál és én mindig csak azt az egyet ismételhetem neked; nem! Várd meg az időt, míg halálom visszaadja a szabadságodat vagy pedig...

— Vagy pedig?

— Vagy pedig ne várj többé semmit tőlem, sem a jelenben, sem a jövőben, mert úgy foglak tekinteni, mint egy szószegőt... De ennyire még nem vagyunk. Tehát hagyjuk ezt, kérlek és ha valami szerelem van a játékban, hagyd megérni, míg én befejezem földi pályafutásomat... Most 80 éves vagyok, nem sokáig fog már tartani...

Gaston hallgatott és önkéntelenül egy kutató pillantást vetett a nagynénjére. Magas, sovány és kiszáradt asszony volt. De még egyenesen tartotta magát, mint egy fa, naponta megtette a maga nyolc kilométerjét gyalog és nagyon jó élvágya volt, ami mind azt bizonyította, hogy könnyen élélhet száz évig is.

Gaston egy szomorú hetet töltött el mellette, aztán visszatért Párisba. Mit mondjon most Juliának? Rögtön megérkezése után leadta névjegyét Brquart asszonynál és közben alkalmat talált arra, hogy gyorsan odasúgja Juliának:

— Ismét itt vagyok, hol tudok veled beszélni?

— A nénikémnél, holnap két órákor — volt a felelet.

Ezek a szavak kissé csodálattal ejtették a grófot, mert arra gondolt, hogy Julia nem-e azt akarja, hogy rögtön elégesse a hidat maga mögött.

És tényleg Julia nem volt egyedül, mikor másnap elment hozzájuk. Az ezredesné kedvesen nyujtotta feléje a kezét és megkérdezte:

— Nos, kalandor ur, boldogan

és elégedetten tért meg utazásából?

— Ah — mondta magában a gróf — Julia beszélt neki; annál jobb, akkor felét a munkának már elvégezte. — De vajon mi ment megmondott-e neki? — Nem hiszem.

A fiatal lány felekkellő pillantást vetett rá, amelyet ő éppen olyan forrón viszonzott.

— Nem felelte aztán. — Én azt reméltem, hogy visszatérésem után így szólhatok Önhöz: Mellosgos asszonyom, én imádom az unokahugát és legfőbb vágyam, hogy feleségemé tehessem őt. Most azonban ezen programomnak csak első részét tarthatom fent. A második sejtés, megváltozott.

(Folytatjuk)

Káviár eredeti felvétele

A nemi betegségek

Irta: Dr. Somogyi főorvos

Bujakór, vérbaaj, francia-betegség, szifilisz, lues

A bujakór az emberi nem betegsége. A földkerekség minden népénél előfordul. Az ember egész testének hosszantartó, évekre, évtizedekre terjedő betegsége. Ragályozás után jut át egyik egyénről a másra, de sohasem a levegőn át, hanem a bujakóros egyén beteg sebével, vagy váladékával, vérével való közvetlen érintkezés által.

A bujakórt az ember vagy a születés után szerzi, vagy még a születés előtt az anyaméhben a szülőktől öröklí és miután bizonyos különbségek vannak a szerzett és öröklött bujakór közt, külön-külön írunk róluk.

A szerzett bujakór

A bujakór baktériuma ép bőrön, ép nyálkahártyán keresztül nem tudja az embert megtámadni, csak ha azok hámlása legalább is le van horzsolva. Egészséges emberre vagy a bujakóros emberrel való közvetlen érintkezés alkalmával, vagy közvetve olyan tárgyról ragad át, amely előzőleg érintkezésben volt a bujakóros valamely nyílt kiütésével. Az átragadásnak leggyakoribb, mindennapos módja a bujakóros egyénnel való nemi érintkezés, éppen ezért a bujakór első jele leggyakrabban a nemi szerveken mutatkozik. Aztán jön a csók után való átragadás az ajakra, a nyelvre, a mandulára; szopatásnál a dajka emlőjéről a csecsemő ajkára, vagy megfordítva, szülőnő, vagy beteg vizsgálatánál, gyógyításánál, ápolásánál, a baba, az orvos, az ápoló ujjára, közvetve a bujakóros pipájának, szipkájának, ivóedényének, fogkeféjének, fésűjének és sok minden másféle, az életben előadódó alkalmakkor és módokon. Nincs is a bőrnek és a száj belsejének olyan helye, ahol egyszer másszor ne látták volna a bujakór kezdeti jelének megnyilvánulását.

A bujakóros betegség lefolyásában nagyjában három szakot különböztethetünk meg, első, második és harmadik szakot.

Első szak. Ez a fertőzés pillanatától kezdve körülbelül két és fél

hónapig tart. Ha a bujakór baktériuma átragadt akárhol az egészséges ember bőrre vagy szájára és ott valahol valami kis, szabad szemmel talán nem is látható rést talál — ilyenek pedig különösen a nemi szerveken, de a száj nyálkahártyáján is mindig bőven vannak — oda befurakszik, megtelepedik, szaporodni kezd, egy részük ott helyben marad, más részük a test nedv (nyirok-vér) utain vándorol mindenfelé alattomosan anélkül, hogy még bármi is elárulná, hogy az illető a bujakórtól már egészen fertőzve van. Csak két három héttel a fertőzés után mutatkozik a baktérium befurakodása helyén a betegség első jele, egy fájdalommentes keményedés alakjában, amelynek felszíne vagy olyan, mintha le volna köszörülve és a belőle kiszivárgó és rászárado savtól lakkfényű, vagy pedig fekélyes. Ezt hívják kemény sánkernek, kemény fekélynek. Ennek jelentkezésével egyidejűleg a szomszédságban ugyancsak fájdalommentes mirigymegnagyobbodás jelentkezik és pedig, ha a kemény sánker a nemi szerveken van, akkor a lágyéktájon, ha az ajkon, nyelven, torokban, akkor az áll alatt egyik, vagy mindkét oldalon, — ha az ujjon van, akkor a könyök körül vagy a hónalj alatt van a mirigymegnagyobbodás.

A kemény sánker és a szomszédos mirigymegnagyobbodás jelentkezésétől számított 6 héten át más, kézzelfogható, szemmel látható jele a betegségnek nem szokott mutatkozni; közben a sánker magától is kezd meggyógyulni, vagy egészen el is mulik.

Ez a bujakór első szakja.

Második szak. Már az első szak vége felé is sok beteg bágyadtá, sápadttá, munkára lustává válik, reumás fájdalmakat, fejfájást, borszongásokat, lázasságot érezhet, mindezeket annak egyik jelétől, hogy az eltelt idő közben a bujakór baktériumai már elárasztották egész testét. A másik jel az, hogy a test összes nyirokmirigyei megnagyobbodtak a rendes borsó, kukorica-

szem nagyságúról babszem mogyrónagyságúra. Ott, ahol a test felszínéhez közel vannak, ez a bőrön keresztül tapintással megállapítható. Egy nap aztán a bőrön kiütéseket vesz észre a beteg, egyik csak a hasán és a karja belső felszínén, másik arcán, nyakán, fején, alsó végtagján is. Ezek a kiütések rész, vagy sonkabarnaszínűek, általánoságban körömní nagyságúak, egyszer csak foltok, másszor keménykés, lapos, kerek, korongszerű göbök, vagy mindkétféle keverve; nem viszketnek, nem fájnak, a foltok egyáltalán nem, a korongocskák is alig hámlanak. Mert nem okoznak semmi kellemetlen érzést, akárhány beteg észre sem veszi ezeket a kiütéseket. Gyenge vagy egyébként beteges egyéneknél a kiütések vagy kölesnyi csoportos göbecskék, vagy fekélyesek.

Néha kizárólagos különböző nagyságú csunya pörkös, gennyes fekélyekkel van tele a beteg egész teste. Ezek a fekélyek már a betegségnek ebben a szakában is nagy roncslásokat hagyhatnak, szemben az említett és még említendő többi kiütéssel, amelyek 2—8 hét alatt maguktól is forradás, sőt leggyakrabban nyom nélkül gyógyulhatnak.

A göbös kiütések a homlokon, különösen a fejhajzat határán kószorualakban rendeződnek el. A bőr oly részein, amelyek állandóan nyirkosak, amelyek egymást fedik, egymást dörzsölik, szemölcsalakulag kiemelkedő, nyitott, szalonnaszínű felületű, nedvező kiütések lépnek fel kisebb nagyobb számban egymás mellett és egymásba folyva. Különösen a nemi szerveken, a végbél nyílás körül, ritkábban a hónalj széléin, a köldökgödörben, nőknél a logó emlők alatt jelentkeznek ilyenek. Ezeknek a nyitott, mindig nedves kiütéseknek a nedvében valóssággal hemzsegnének a bujakór baktériumai és éppen ezért — a mindjárt szóba hozandó szájkütiések kivül — ezek a ragályozás, a fertőzés legveszedelmesebb fészkei a betegségnek e második szakában.

A szájban a bőrkiütésekkel néha

már egyszerre, de leginkább valamivel később ugyancsak jelentkeznek kiütések. Lencsényi, körömnai, szalonnaszertű nyílt sebek ezek; leginkább a szájszegletben, az ajak belső felszínén, a nyelvcsucson, a nyelvoldalon, aztán a torokban mutatkoznak, néha a szájpaddlason is. Gyakoribbak és makacsabbak, férfiaknál, akik dohányoznak, mint nőknél. Ezek a szájból levő kiütések telve vannak a bujakór baktériumaival és nedvük éppen olyan könnyen fertőzhet másokat, mint a nemi szerveken levő nyílt kiütések; ezért az ily egyénnel való csókolódzás, szivarszipkájuk, fogkeféjük, ivópoharuk használata mindig a bujakórral való fertőzés veszélyével jár.

A bőr- és szájkiütések hetek, egy-két hónap alatt maguktól is elmúlhatnak éspedig — a fekélyeseket kivéve, amelyek nyomán forradás marad — rendesen nyomtalanul. Csak a fejbőrön volt kiütések szoktak úgy elmúlni, hogy hajhullás és kopaszság jár nyomukban, de csak a kiütések helyén, úgyhogy az ilyenek feje tele van kerek, kopasz foltokkal. A haj később mindig kinő megint. Ezen kívül még különösen a nyakon szoktak a kiütések úgy elmúlni — de nem mindenkinél, — hogy helyükben fehér foltok maradnak a nyakon köröskörül. E foltok igen lassan, néha csak egy, másfél év alatt mulnak el.

Ha a bőrkiütések vagy a szájszégletek egyszer elmúltak, lehetséges, hogy többé nem is jelentkeznek, de gyakoribb az az eset, hogy a betegség első két három esztendejében rohamonként még többször, akár négy-ötször is megismétlődnek.

De nemcsak a bőr és a száj betegszenek meg a bujakór második szakában, hanem az izmok (a hus), a csuklók (izületek), a csontok; mindegyikben csuzos, a csontokban kopogó, lüktető fájdalmakat érezhet a beteg. A belső szervek közül néha már a máj is meg szokott betegedni e szakban, sárgasággal adva jelt erről. A vérerek ugyancsak meg szoktak már ilyenkor is betegedni, előfutárul a betegség későbbi szakában jelentkezni szokott korai véredényelmeszesedésnek. Az agy véreinek betegsége okozza a bujakór e szakában oly gyakori főfájások különféle fajtáját. Az érzékszervek közül a látószervnek — a szemnek a szivárványhártya-gyulladása szokott már a második szakban is előfordulni.

Ezek volnának a bujakór máso-

dik szakának az észrevehető jelei az első két három esztendőben, ami után a betegség, mintha megszűnt volna, semmi jel sem árulja el, hogy az azért ott lappanghat tovább is a testben. A bujakóros egyén teljesen egészségesnek érezheti magát évekig, évtizedekig, esetleg hosszú élet

után haláláig is. De évek, esetleg csak évtizedek múlva újra életjelt adhat magáról a betegség, a jeleket azonban már a bujakór harmadlagos jeleinek nevezzük, mert ezek tulajdonságai mások, mint az eddigieké.

(Folytatjuk)

Telefon
Káviár eredeti felvétele

SZODOMA

— Irta : Hans Heinz Ewers —

Frank Braun szemben ült a nővel. Ki volt ez a nő? A föld legnagyobb művésznője, olyan hanggal, melynél szebb évszázadok óta nem volt senkinek. Igen! Hozzá okos és művelt — művésznő izig-vérig. Nemcsak énekelt; írt és komponált is. És értett a gyűjtéshez is — képgyűjteménye sok millimosét felülmulta. De egyzersmint imádója volt ez az asszony az összes élvezeteknek. Sappho és Katharina volt egy-szerre. Erotikus könyvtára ezeket ért. És tudták róla, hogy tucat-számra szerette a férfiakat — és a nőket is. Hogy az operaház egyik karmestere állandó fizetést húzott tőle, hogy mindig friss árut hajtson fel, éjszakáról-éjszakára. Fölötte állt az egész társadalom-nak: királyi pazarsággal tombolta ki — szekszuális pszhéjét.

— Szodomának nevezem — beszélte a diva, — mert legesleg-végén idejut az ember. Jól végig-tanulmányoztam a szerelemnek ezt a nagy fejezetét — az én módszeremmel minden rejtély ki-derül a végén, bármilyen érthe-tetlennek látszik is kezdetben. Er-ről hosszú előadást tudnék tar-tani önnek.

— Csak kezdjen bele, — mondta a férfi.

— Minden emberben rejtőzik egy állat — válaszolta a nő. — Ez az egész és semmi több. Nincs állat a természetrajzban, mely ne rejtőznék valamely emberben. A férfi megjegyezte: Ez nem egészen...

De a nő gyorsan közbevágott: — Nem egészen új — természet-es, hogy nem! De várjon egy kicsit. A szekszuálpsziché alapjá-ban véve semmi más, mint hogy egy ilyen állat hozzá hasonlót keres. A lélek, mely keresztlül vándorol a testek végtetelen sorozatán — mindig ugyanaz a lélek, ezt ne feledjük, mindig ugyanaz és az is marad, ugyanaz a béká-ban és oroszlánban, a császárbán és koldusban, az apácában és szajhában.

— Mit nevez léleknek? — ve-tette közbe Frank.

— Azt, amit! — mondta a nő. — A — nemet! Két ösztön sza-bályozza minden teremtmény cse-lekedeteit: az önfentartási és a

fajfentartási ösztön. Ez a lehető legabszurdabb felfogás, mert soha nem gondol egyetlen lény sem a fajfentartásra — ami a nemi ösz-tön — a legkisebb mértékben sem.

— Ha ez így van, miért nem tesz maga semmit a fajfentartás érdekében?

— Azt hiszi, doktor? — felelte egészen komolyan a nő. — Bár az való: az az idő, amelybe egyetlen gyermek születése kerül, túl hosszúnak rémlik előttem, sem-hogy azért mindazt elmulasszam, ami számomra élet. Mégis úgy képzelem, többet teszek e rende-letés érdekében, mint sokezer asz-sony együttvéve.

— Miképpen? — kérdezte a férfi.

— Menjen csak az operába, ha énekelek — magyarázta meg a nő — vagy ha Caruso énekel. De ne törődjék a szinpaddal, hanem nézzen a publikumra. Figyelje meg az emberek szemeit, ezeket a szemeket — akkor felébred bennük minden állati bujaság. Nem szólnak semmit, nem értenek semmit — csak éreznek és nem tudják mit. De fellángol bennük a vágy és betölti a színházat. És mikor hazamennek, egymás mellé feküsznek és gyermekeket nem-zenek: az én gyermekeimet, Ca-ruse gyermekeit.

A nő hangosan felkacagott: — Akkor így beszélnek az emberek: Ó, ez a hang... isteni... És Ca-ruso... felülmúl minden emberi gondolatot! — De mellette még ezt is érzik az asszonyok: — Be-hunyni a szemét, lefeküdni, elébe tárulni. — És a férfiak nálam: — Asszonyt ide, asszonyt! — Csak tudja, nem olyan választékosan érzik, mint ahogyan én kifejezem. Ugy érzik, amint a köznép érez: egész közönségesen, rögtön lefe-küdni a másiknak.

— Akkor, isteni diva — mondta Frank Braun, — akkor az ön éneke semmivel sem ér többet — mint a kantharisoké.

— Tökéletesen igaz! — bólin-tott a nő. — Zeller a vőlegénynek és spárga a menyasszonynak! Pezsgő vagy kivágott ruha, trágár könyv, vad tánc, kutyapár, mely a nyílt utcán édeleg! Semmi más

— tökéletesen tisztában vagyok vele. A nem — nem! És akkor azt hiszem, hogy néhány állat lelke kiált belőlem, ha prostituá-lom magam a színházban, s így ébresztek fel néhány vágyat ott alant. Gyakran gondoltam erre, ha a kulisszák közt a végszóra vártam, mialatt Caruso énekelt. Néha bika a híres tenorista, más-kor majom — most vadkan, most ismét himcsalogány. És a kis szürke csalogány lelkecskéik ott lenn nyújtogatják fejecskéiket, a tehenek megszakitják kérődzésü-ket, a nőténymajmok szemüket forgatják és a disznók buja kéjek között fürdenek.

— És semmi emberi? — kér-dezte Frank. — Semmi?

A nő sóhajtott: — Csak ritkán, nagyon ritkán. Állatok vagyunk és állatot muszáj keresnünk. Agy-rémek — mondják — fantáziák! Igen, de mégis azt bizonyítják, hogy az emberiség gondolatai újra és újra ezzel foglalkoztak. Telve van ilyen vegyes lényekkel az indiai, egyiptomi és babyloniai mithologia és a mienk is nem kevésbé.

Hellasban voltak a centaurok, faunok, szirének, valódi Szodoma gyerekek. Azt hiszi, hogy mind-ezeket a csodás történeteket, me-lyek mindenütt élnek, ahol ember van, csak az ujjukból szopták? Mindez csak úgy lehetséges, mert — ősidőktől fogva — az ember keveredett az állattal. És mondja csak: manapság annyira ritkák az efféle ügyek?

Frank Braun a fejét rázta.

— Mindenütt előfordulnak, min-den országban és minden nap. De a bíróságok csak ritkán fog-lalkoznak vele — mert állandóan titokban üzik és elég ritkán ke-rülnek napvilágra. Hálstennek...

— Kivágtam néhányat... — mondta a nő — amit véletlenül az ujságban találtam. Chikágóban két kínai egy disznót tartott — mint asszonyt. Amellett ki is hiz-lalták, később felfalták — való-szinűleg csupa szerelemből.

Berlinben ismertem egy kor-mánytanácsost, aki szegény fele-ségének a frizurájába tyuktollakat dugdosott és kényszerítette, hogy hangosan kotkodácsoljon. Ha az-

A világváros fertőjében

(Egy fiatal leány vallomása)

Ezekben a napokban teljesen megfeledeztem Ekhard urról. Folyton csak Horák urat lestem, akit egy idő óta nem láttam. Régi szokásaink szerint engedtem Franzot is játszani és éjszakánként igyekeztem a bácsiékat meglesni. Egyszer különös helyzetben láttam őket, máskor a néni játszolta a férfi szerepét és egyszer beszédet is hallottam. Az ágy csikorgása ébresztett fel. A néni ruha nélkül feküdt, a bácsi pedig oly gyorsan ért el a céljához, hogy élete párját semmi élvezetnek sem juttatta.

Egy kis idő múlva, miközben mindketten nyugodtan feküdtek, kezdi a néni:

— Nem tudnál még egyszer?

— Talán később — dörmögött a bácsi.

De az asszony dühös volt.

— Később úgy fogsz horkolni, hogy nem lehet felköltetni...

— Most nem tudok.

— Akkor tartottad volna vissza magad, nekem is kell valami — duzzogott a néni.

— Hát várj egy kicsit, talán később — vigasztalta az ura.

A néni sebesen lélekzett, hallgatott néhány percig, aztán ismét kezdte:

— Már tudsz?

— Most nem.

— Várj — mondta a néni — majd én rendbe hozlak egy kicsit.

Felült az ágyban és láttam, hogy a bácsi fölé hajolt és játszott vele. A férfi néhányszor a melleihez nyult, azután mozdulatlanul feküdt. Ez csaknem egy negyedóraig tartott. Aztán gunyosan mondta:

— Hagyd el, hiszen látod, hogy nem mégy semmire.

A néni csaknem sirt.

— Hát mit csináljak veled?

— Semmit sem tudsz csinálni — dörmögött a férfi — hagyd abba... már nem mégy.

— A néni jajgatott, de nem hagyta abba a játékot. Aztán gyenge hangon szólt:

— Már fáj a kezem... még így megpróbálom...

Lehajolt és csókolni kezdte. Egy idő múlva azonban haragosan felemelkedett.

— Hiába minden...nem mégy... Istenem, hogy egy ilyen férfivel áldott meg a sors... azt persze érti, hogy egy-kettőre elvégezze a dolgát, de azzal nem törődik, hogy a feleségének is jusson valami.

A bácsi egy szót sem szólt. De az asszony nem engedett:

— Hát mit csináljak, mondd... úgy fel vagyok hevülve... hiszen ebbe belebolondul az ember... Te mit szólnál vajjon, ha ellöknék magamtól, mielőtt készen vagy? Mi?... Persze elmennél egy másik nőhöz... a férfiaknak könnyű, tudnak segíteni magukon... de én... mit szólnál ahhoz, ha én is egy másik férfihez mennék?

— Csinálj, amit akarsz!

— Ugy? Ezt megjegyzem magamnak. Azt hiszed, hogy én nem találnék férfit, aki engem akar?

A bácsi felült az ágyban, ledöntötte az asszonyt és odakapott a combjaihoz. Rögtön elnémult a beszédáradat. Vonaglott, dobálta magát a férfi kezei alatt, aki tapasztaltan játszott vele és csakhamar felhangzottak a néni elégedett sóhajai...

Nemsokkal utána horkoltak mind a ketten, csak én feküdtem ébren és felizgatva és nem tudtam, hogy mit kívánjak magamnak, Franzot, Ferdit, Róbertet, Ekhard urat, Horák urat, a katonát, vagy azt a fiut a mezőről.

Néhány fiuval, akik a házukban és utcáinkban laktak, már megismerkedtem. És ismét csak arckifejezésemnek és szemeim önkéntelen beszédességének javára irhatom, hogy valamennyien azt hitték első pillanatban, hogy velem mindent lehet csinálni, csak meg kell szólítaniok. Természetes, hogy ezek a fiuk valamennyien éppen olyan romlottak voltak, mint én és mindegyik igyekezett minden lányt lefektetni, aki a közelükbe került. Ha egy ilyen, gyakran teljesen ismeretlen fiuval találkoztam a lépcsőházban, vagy az utcán, kezükkel mintegy üdvözlésképpen rögtön a szoknyámhoz kaptak, ami ellen védekeztem, vagy pedig ha tetszeltek nekem, én is viszonztam fogásukat.

Iskolatársnőimmel keveset érintkeztem ebben az időben. Hallgató voltam és ha beszélgetni kezdtem néha valamelyikkel, rögtön bevallotta bizalmasan, hogy már volt férfival, ismeri a dolgokat és megvetően nézett végig rajtam, aki még nem tudok semmit.

Sokszor megtörtént, hogy egy fiu, akinek viszonzásul én is viszonztam a mozdulatát, aztán már nem engedett el. Ilyenkor rendszerint a pincébe mentem vele, mely mindig nyitva volt és egy sarokban állva szerelmeskedtünk, azután pedig elszaladtunk. Talán hat nyolc fiuval voltak ilyen játékaim ebben az időben.

Két fiu azonban az emlékezetemben maradt és egyiknek története közelkezményeiben Ekhard urral függ össze. Ez a fiu, Lajosnak hívták, a háziurunk fia volt, egy finom urfi, szép szőke hajjal és még mindig rövid nadrágban járt, habár már 14 éves volt. Azt hiszem, hogy szerettem őt, mert ahányszor találkoztam vele, remegtem a vágytól, hogy láthassam. Olyan büszkének, finomnak és jónak láttam és nagyon szégyeltem magam előtte, mégis mindig rá kellett néznem. Ő csak futólag tekintett mindig az arcomba, aztán közömbösen elfordult tőlem. Nem lehetett vele soha beszélni, mert mindig egy kicsi, nagyon kövér szobaleány kísérte, aki már kissé idősnek látszott.

Egy délután véletlenül egyedül találtam a lépcsőházban, a pinceajtó előtt, ahol azért ólálkodtam, hogy egy fiura várjak. Reszkettem a tisztelettől és vágytól, mikor olyan váratlanul és egyedül magam előtt láttam. Kalap nélkül volt, de csinosan öltözve, nagy fehér gallérral. Megállt előttem és végignézett. Nem mertem egy szót sem szólani, habár szerettem volna, hogy velem jöjjön a pincébe. Miután ő sem beszélt, ránevettem. Komoly maradt. Végre meg mertem kérdezni:

— Voltál már valamikor lent a pincében?

— Nem — felelte komolyan. — De gyerünk le együtt.

„Mili”, Tomnailk, (Temes m.) a Bánátnak legnagyobb fa-, rózsza és szőlőoltványiskolája. Árjegyzék ingyen!

A lépcsőn halkan megjegyezte:
— Nem fog meglátni senki bennünket?

Ez a mondása összekötött bennünket és mindent tisztázott közöttünk. Mégis tartózkodtam attól, hogy hozzányuljak, csak suttogtam.

— Senki sincs itt.

Nem felelt. Lent a felsőtet folyosón ott álltunk szemben egymással és egy szót sem szözlünk. Mindketten zavarban voltunk, de én olyan boldognak éreztem magam, hogy a lélekzetemet is visszafojtottam. Megsimogatta az arcomat és én is viszonzni merem ezt a kedveskedését. Aztán a mellemet simogatta és egyre lejjebb és lejjebb csuszott a keze, míg a ruhán keresztül egy bizonyos helyre ért. A falhoz támaszkodtam, csendesen és pihegve.

— Akarsz? — kérdezte csendesen.

Haboztam. Elsőizben haboztam:
— És ha jön valaki?

Lassan felemelte a szoknyámat és hozzám simult. Az arca komoly maradt és éreztem, hogy a testem körül tapogatózik. Anyyira fel voltam izgatva, hogy rögtön a menyországban voltam, mihelyt hozzámér.

Ő folyton nyugodt és csendes maradt. Egyik kezével hátul fogott meg és magához szorított és a következő pillanatban felsőhajtottam, hogy elfojtsam a gyönyör kiáltását. Egyetlen, csodálatosan ügyes mozdulattal teljesen bevonult a várba. Még felnőtt férfiakban sem találtam eddig ilyen ügyesre és majd meghaltam a gyönyörűségtől, mignem aztán egyszerre felhördült: „Vége” — mondta és néhány gyors mozdulattal bevégezte feladatát.

Aztán megpaskolta az arcomat és így szólt:

— Te sokkal ügyesebben csinálod, mint Klementine.

Miután nem tudtam, ki ez a Klementine, hallgattam, de cseppet sem csodálkoztam, hogy egy ilyen finom fiu azzal szerelmeskedik, akivel akar. Mielőtt elment, így szólt hozzám:

— Gyere el holnap délután hozzám. Szüleim elutaznak, egyedül leszünk.

Másnap délután dobogó szívvvel csengettem be a háziurék lakásába. A szakácsnő nyitott ajtót.

— Lajos ur itthon van? — kérdeztem félénken.

— Igen... a fiatalur itt van benn — nevetett.

A szobájába utasítottak, mely nagy volt és szép fehér butorokkal volt tele. Mintha a paradicsomban lettem volna. Lajos megmutatta fehérre lakkozott ágyát, mely világoskék terítővel volt letakarva. Aztán a nagy diványt, majd az ágyra mutatva így szólt:

— Ott alszom én és a diványon a nevelőnő.

Aztán megmutatta a képeskönyveit, a katonáit, fegyvereit és én álmodni sem merem volna eddig, hogy egy gyermeknek ilyen jól mehet dolga. Eszembe sem jutott, hogy egy ilyen pompás szobában olyan dolgokat is lehetne csinálni, mint aminőket a pincében csináltak.

Néhány perc múlva bejött a kis, kövér nevelőnő, aki mindig kísérni szokta, mikor iskolába ment. Nem voltunk tehát egyedül és így lemondtam arról, hogy tegnapi játékaikat megismételjük. A nevelőnő leült a diványra, kézimumkázott, mit sem törődve velünk, miközben mi az asztalnál ültünk és katonákkal játszottunk. Egyszerre csak Lajos felkelt, odament a nevelőnőhöz, megállt előtte és megfogta nagy, előreálló mellét. Anyyira meg voltam lepve, hogy mozdulni sem tudtam. A leány dörögve eltolta magától:

— De Lajos! És bizalmatlanul felém nézett.

— Engedd csak — mondta a fiu — a Maca már mindent tud.

És megint megfogta a mellét. A nevelőnő engedte, hogy játszon vele, anélkül, hogy ellenkezett volna, csak halkan megjegyezte:

— Lehet, hogy Maca mindent tud már, de vajon nem-e fogja elmondani?

Felelet helyett felkeltem a székről, odamentem hozzá, megfogtam a másik mellét és szorongattam. Egészen puha volt, elmált és az öreges arcú, aprószemű kis nevelőnő egészen piros lett. Lajos már szabaddá tette magát és odavonta a kisasszony kezét. Az játszani kezdett, de nem úgy, ahogyan én szoktam. A középső és hüvelykujjával fogta és a mutatóujjával gyöngéden csapkodta.

— Ismered ezt? — kérdezte olyan mosollyal, mely szinte eltorzította az arcát.

— Ó, igen — bólintottam.

— Na és hogy hívják?

— Halkan megmondtam.

— És mire használják? — vizsgáztatott tovább.

Suttogva feleltem.

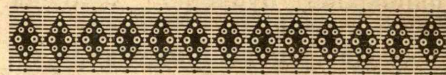
Szuszogni kezdett és gyorsabban csapkodott a mutatóujjával.

Lajos felszakította a Klementine — most már tudtam, hogy ki az a Klementine, akiről előző napon a pincében beszélt — bluzát és két kezével vájkált nagy, puha melleiben. Ekkor a lány otthagyt engem és Lajost kezdte vizsgáztatni. Észrevettem, hogy ez egy olyan játék, melyet sokszor gyakorolhattak.

— Mit csinál ez a lányoknak?

A fiu közömbösen, komolyan és nyugodtan válaszolt, mint mindig.

— Másképpen még hogy hív-

BÁN - DOR

értékes bibliofil művei!

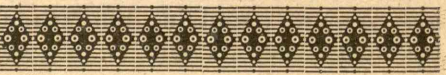
Eredeti kéziratban, gépirással. Minden kötet nagy alakban, diszes vászonkötésben, több mint 200 oldal terjedelemben, képekkel.

Árusító forgalomba nem kerülnek. Megrendelhetők csak a kiadóhivatalban a pénz előzetes beküldése mellett.

Ára kötetenként 400 lei, az összeg előzetes beküldése ellenében.

Egy forróvérű asszony
Egy leánynevelőintézet rejtelmel
Perverz bakfisok
A nők rabja
A lesbosi kastély

Miután minden könyv csak néhány példányban van meg, a megrendeléseket beérkezésük sorrendjében intézzük el. Diszkrét csomagolás!

ják? — kérdezte Klementine remegő szájjal.

Lajos felsorolt minden nevet, melyet tudott.

A kisasszony egyre izgatottabb lett.

— És mit tud ez még csinálni?

Lajos felsorolt néhány különös dolgot, melyeket nagyjában én is ismertem.

— És Lajos mit szeretne most csinálni?

Anélkül, hogy a választ megvárta volna, hátradőlt és lehunyta a szemeit. Lajos jobban szétnyitotta a bluzát és kivette mindkét mellét. Mélyen lecsüngtek és láttam, hogy olyan bimbói vannak, melyek úgy elálltak, mint egy kisujj. Lajos felváltva a kezébe vette az egyiket, majd a másikat, ajkai közé fogta a bimbókat, csamcsogva csókolt és mindig megvonaglott Klementine azon válla, mely az éppen csókolt mellnek megfelelt. Fejét a divány támlájára támasztotta, a szemeit lehunyva tartotta és Lajos úgy dolgozott, mintha betanulta volna. Miután így hol jobbról, hol balról felizgatta a mellbimbókat, magasra emelte a ruháját, hogy meztelen, rövid és vastag lábszárai láthatók lettek. Lajos elsimitotta a felhajtott szoknyát és odanyomult a térdei közé. Akkor föléje borult, a lány átfogta a két kezével és szorosan vonta magához, hogy mozdulni sem tudott. Klementine levegő után kapkodott. Lajos most mindkét kezével egy-egy mellbimbóját fogta és mechanikusan huzogatta. Éppen olyan komoly volt, mint előző napon, a pincében. Körülbelül tíz perc múlva egyszerre így szólt a kisasszony:

— Vége! — és elengedte a fiut, aki néhány gyors mozdulatot végzett és arcával a leány meztelen mellére bukott...

Egy pillanatig így feküdt, Klementine szintén, én pedig mellettük álltam és nagy kedvem lett volna, hogy magam gondoskodjam magamról. De aztán felkelt Klementine és mindhárman helyet foglaltunk egymás mellett a diványon. Klementine oldalról rám nézett:

— Na, tetszett neked?

Csak mosolyogtam és Lajos, aki a másik oldalon ült, a leány kidomborodó mellén keresztül reám nézett. A kisasszony megkérdezte:

— Ismered már ezt?

Felelet helyett ismét mosolyogtam. Tovább érdeklődött.

— Csináltad már valamikor?

Vele szemben, magam sem tudom miért, nem mertem tagadni a dolgot. De igent sem akartam mondani és így csak szégyenlősen nevettem, amit beleegyezésnek is vehetett.

— Különben ezt mindjárt meglátjuk — vélte Klementine. Minden további nélkül felemelte a ruháját és vizsgáldni kezdett.

— Ujé — kiáltott — hiszen itt már történt valami.

— Lajos, nézd csak!

Összerezzenem e szavakra és tapogatásra, mire megkérdezte:

— Akarod, hogy Lajos megpróbálja?

— Igen — feleltem habozás nélkül, mert már féltem, hogy nekem nem jut semmi.

— Ismét Lajoshoz fordult:

A rendőrautó
Káviár eredeti felvétele

— Na, bubí, akarsz valamit csinálni ezzel a kislánnyal? Mit gondolsz, mi?

A fiú felállt és közeledni akart hozzám. Klementine visszatartotta.

— Várj, először hangulatba hozlak egy kicsit.

Ez az előrelátás bizonyára szükséges volt, mert Lajos szomorú állapotban volt. Sokkal több ilyen kirándulást tehettek már Klementinével, semhogy fiatalsága elviselhette volna. Persze ezt az újrafelkészítést én is éppen olyan jól és olyan szívesen elvégeztem volna. Mindenesetre, azon a módon, ahogyan Klementine tette, nem tudtam volna megcsíniálni.

Én már nem hittem, hogy valaha is reám kerül a sor, de Lajos kiszabadította magát a karjaiból és megkérdezte:

— Tehát, elővegyem most a Macát?

Tényleg kellő állapotban volt most és uralkodnom kellett magamon, hogy oda ne kapjak, mert féltem ettől a kövér, csunya személytől, aki még mindig azon gondolkodott, hogy megengedje-e vagy sem. És lehet, hogy hallgatásomat azzal vélte megvásárolni, hogy engem is átenged Lajosnak, vagy pedig buja színjátékot remélt végignézhelni, ma már természetesen nem tudom. Tény az, hogy beleegyezett és behuzodott a dívány sarkába. Ugy kellett feküdnöm, hogy fejem az ölében nyugodott. Lajos fölém borult, komoly arccal felgyűrte a szoknyámat és egyetlen mozdulattal elfoglalta a várat, miként előző napon is, csak még nagyobb alaposággal, mert most nem kellett állnunk.

Szívesen mondtam volna valamit, simogattam volna, mert tevékenysége felforraltatta a véretem. De nagyon szégyeltem magam Klementine előtt, akinek ölében feküdtem és aki figyelmesen nézett az arcomba. Annál többet beszélt ő.

— Sikerült? — kérdezte tőlem.

— Igen, — suttogtam fel hozzá.

— Jól esik neked?

Nem feleltem, csak lehunytam a szemeimet.

Ugy-e, igen? — mondta. — A Lajos jól érti ezt.

— Igen — kiáltottam és testem táncolni kezdett.

— Éreztél már valaha ilyen jót? — akarta tudni.

— Nem! És tényleg úgy volt, mintha soha még ilyen gyönyört nem éreztem volna.

— Máskülönb pedig kivel szoktad csinálni? — érdeklődött tovább.

— Ferdi-el — feleltem, mert ez már nem lakott a házunkban. De Klementinének nem lehetett hazudni.

— És még kivel? Olyan szigorú hangon kérdezte, hogy felelnem kellett.

— A Róberttel.

— És még?

— Az unokaöccsém. — A támadás alatt, melyben részesültem és mely izgató gyönyörrel rázkodtatta meg a testemet, ezek a nevek szinte maguktól csuszta ki a számból. Szerencsére nem érdeklődött tovább, hanem egy új ötlete támadt. Kibontotta a bluzomat, legyűrte az ingemet, hogy apró mellbimbóim kilátszottak, megnedvesítette az ujjja hegyét és gyöngéden játszadozni kezdett rajtuk. Egyre gyorsabban és a piciny bimbók, melyek egészen laposak voltak, mint kis lencsék törtek elő és egészen kemények lettek. És mikor Lajos szokásos „Vége” szavával befejezte művét, már harmadszor éreztem magam a menyországban. E harmadik alkalommal olyan megrázkodtatás fogta el az egész testemet a lábam ujjáig, hogy a hüvelykujjamat görcs fogta el és élesen felsikoltottam. De a kisasszony gyorsan befogta a számat, s mert kiáltani nem tudtam, harapdáltam és csókoltam a Klementine tenyerét, melyet erősen a számra szorítva tartott.

Uzsonnára csokoládét kaptam, amit még sohasem ittam. És mikor elmentem, Klementine kikísért. A sötét előszobában, így szólt:

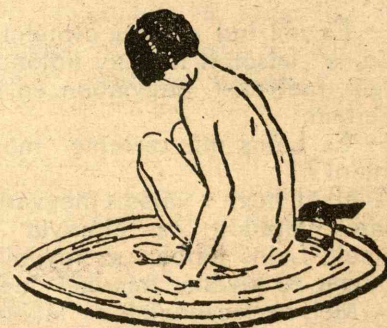
— Tehát ügyes légy és semmit ne kifizessz, akkor megint eljöhetsz. Kezembe nyomott egy pénzdarábot és kiluszkolt az ajtón.

Mélyen leszállított árakban szerezheti be fa-, rózsá és szőlőoltványait az országos közismert és népszerű „Mill” fa és szőlőoltványiskolájában, Tomnatic (Nagyősz) Temes megye.

„Baialits” Bőrönd és szijgyártó üzem
Timișoara, Gyárvaros, Fő ucca 15. szám

Elvállaljuk: bőröndök, autókofferok, kalapdobozok, utinecesszerek ridikülök, pénztárcák és minden e szakmába vágó dolgok rendelés utáni készítését, átalakítását, gépszij és lószerszámok javítását olcsón és pontosan.

Gondolatok a nőről és a szerelemről

A férfi sikereket biztosíthat magának a szerelem terén, ha diszkrét és szíven viseli szerelmének jó hírnevét. A nő azonban káriert csak úgy csinálhat, ha indiszkrét. Mert a legjobb reklámok egyike a kifacsart, elhagyott s ki-nevetett férfi.

*

A nő a legnemesebb gyümölcs. De csak meghámozva fogyasztható!

*

Egy urnő kérdezte tőlem:

— Mit tart ön arról a nőről, aki megcsalja a férjét?

— Még nem vagyunk annyira modernek és szabadok, nagyságos asszonyom, hogy egy harmadik személy tartson valamit arról a nőről, — feleltem.

*

A nő előjoga a társadalomban annyit jelent, mint a házasságban a feleségek által kivívott utolsó szó. És így, ugy-e, milyen kis, szerény intermezzo a férfi a nő életében?

*

Szerelmen kívül: a ruha emeli fel magasra a nőt. Szerelmen belül: a nő teszi alacsonyra a ruhát.

Czuckermann György

TIMIȘOARA IV. Bonnáz utca 20

A legjobb német 100%-os beszélő-filmek. — Kellemes yári kerthe-lyiség. — Helyárak: 10—35 leig.

Vasgerendák és betonvas

nagy raktár és gyári vaggonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél

Timișoara József város, Hunyady-ut 33
Telefon 326. 52

WALTRICH

női és férfi fodrász

Timișoara, Gyárváros, Fő-utca,
Kossuth tér 1. sz.

Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, vizhulám stb. (39)
Modern kozmetikai intézet, szépség-
ápolás

Tyukszemvágásra, szakember kezelése
mellett külön osztály.

PODRÁTZKY

Műbutorkárpitos, spe-
ciális bőrbutorok

TIMIȘOARA II., Iskola-utca 10
Telefon 206. (31-4)

Könyvárjegyzék

Kató sorozat

három kötetben: Kató egy urilány története, Kató mint asszony és Kató válása. Utóbbi illusztrálva, mindhárom kemény diszkötésben, ára egy-egy kötetnek 100 lei. Külföldön a 3 kötet 400 lei.

Vera naplója

egy felszabadult szüz története, négy darab fénykép-illusztrációval, kemény diszkötésben, ára 200 lei, külföldön 250 lei.

Bestiák

egy rabszolgakereskedő házában. Páratlanul érdekes és izgalmas erotikus regény, négy darab fényképpel ára 200 lei, külf. 250 lei.

Szinésznő emlékiratai

Nagy alakban, három színben nyomott művészi cimlappal, 9 darab teljesen a szöveghez hasonló tollrajzzal, az erotika legbizarrabb írása. Ára 500 lei, külföldön 600 lei.

Hét szüzeleány története

Bán-dornak egyik legsikerültebb könyve. Hét szüzeleány őszinte vallomása. Ára 100 lei, külföldön 150 lei.

Nőuralom

a Bán-dor könyvek egyik legújabb száma, ahol élénk színekkel van ecsetelve egy rakoncátlan ifju élete a nők uralma alatt; ára 100 lei, külföldön 150 lei.

Káviár évfolyamok

1930 és 1931-ik esztendőből, kemény diszkötésben, hibátlan sorszámszerinti összeállításban. Egy-egy esztendő ára két nagy kötetben 500 lei, a két esztendő ára négy kötetben 800 lei.

Fenti könyvek megrendelhetők a Káviár könyvosztályánál, Timișoara, II. cím alatt **kizárólag** az összeg előzetes beküldése mellett. Külföldre utánvét mellett küldeni nem lehet, megrendelések esetén előzőleg közöljük, hogy a pénzt hol lehet lefizetni.

HINDU EROTIKA

Az O ind irodalomból fordította
FRANYÓ ZOLTÁN

Koro Otei hindu festőművész
nyolc darab eredeti tollrajzával

Kivonat a tartalomból:

A szerelem művészete:

1. Az ölelések;
2. A csók;
3. A karmolás.

A koitusz ismertetése:

1. A nemiszervek nagysága szerint;
2. A szeretők vérmérséklete szerint;
3. Az idő szerint, stb.

A titkos tudomány:

1. A potencia fokozására szolgáló szerek;
2. A sperma visszatartására szolgáló szerek;
3. A női szeméremajkak szépitésére alkalmas szerek;
4. A vulva bővítésére és szűkítésére szolgáló szerek;
5. A túlbő havi folyás megállítására szolgáló szerek;
6. A kimaradt havi folyás megindítására alkalmas szerek;
7. A nő kielégülését szolgáló szerek;
8. A fogamzást megakadályozó óvszerek;
9. A termékenységet előidéző szerek stb. stb.

A varázsszerek receptjei:

1. A szenvedély felkeltésére szolgáló szerek;
2. Szerelmi porok;
3. Bűvös kenőcsök.

A tartalomjegyzékből helyszüke miatt csak a rövid és főbb fejezetek címét tudjuk közölni. — A könyv nagy alakban jelent meg, 95 oldalon és a kiadóhivatal, kizárólag az összeg előzetes beküldése ellenében azonnal szállítja.

Ára belföldön 200, portóra 12 lei mellékelendő. (Beküldhető postabélyegeken is). Külföldön ára: 10 Pengő, 50 Kc., 5 Márka. Külföldi megrendelésre közöljük, hogy a pénz hová fizethető be.

Lupényi köszén lerakat

(volt Vas és Társa telepén)
Józsefváros, Pályaudvar ut és Zöld-
pázsit utca sarok. Telefon 13-01.
Legutányosabb árban házhoz szállít
szalonszenet, kokszt és egyéb tüzelő
anyagot. (10)

Károlyi József

uri fodrász, manikűr
Timișoara, Belváros, Mercy
ucca 6.
Hajvágás hölgyek számára is.

PINKERTONBOY

Öt perc alatt minden megbízást elintéz.
Naponta kurirjárat Bucarestbe és Kolozs-
várra. Hetenként egyszer Budapest és Te-
mesvár között. Vízum beszerzés 50 lei
Timișoara — Telefon 75

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal
Todorov Pál
hajfestő és női fodrász
Timișoara, Belváros, Rezső-ucca
Elsőrangú víz és vasondolás
Férfi és női manikűr

Brummerton-Boy

Telefon 17-24
Timișoara I. Str. Mercy 1.
Elintéz mindent gyorsan és pontosan
Utlevél és Vízum iroda
Állandó kurirszolgálat

3 nap alatt eltüntet: szeplőt,
májfoltot, pattanást VIOLA
krém-szappan. Készíti Weiss
Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 9

+ Okos asszonyok +

ne essenek kétségbe havi tisztulásuk kimaradása miatt. Ment-
séget és új életkedvet teremtsz számukra ezerszeresen kipróbált
különlegességi szerem, még a legmakacsabb esetekben is.
Ártalmatlansága garantálva. W. asszony, Fr. ből írja:
„Az Ön csodatevő szere már 1 óra múlva hatott. Isten után önnek
köszönhetek a legtöbbet!”

Forduljon tehát még ma bizalommal hozzám és örökké hálás
fog lenni nekem. Ezernyi köszönőirat igazolja az eredményt.
Diszkrét, feltűnés nélküli szétküldés. (20)

C. A. Jürs, Berlin W. 57/B 73 Alvenslebenstrasse 21.

Ez a hely

a Mia
Krém
számá-
ra van
fenntartva, amely a dr. Kovács-
gyógyszertárában, Timișoara-Fabric,
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám.

Képek

csak férfiak részére, 15 drb map-
pába téve, tökéletes művészi kivi-
telben, rézkarc

Ára 450 lei

Csak az összeg előzetes beküldése
ellenében szállítja a kiadóhivatal
Belföldről posta bélyegeken is
beküldhető!

Kiválóan képzett (2) Comme il faut urnő

saját otthonában egész nap
gyógymasszázs és elektro-
mos vibrációs masszázst ad,
ünnepeken is!
Hivatkozzon a Káviárra!
Budapest IV., Váci-utca 63, földszint 4

Alkalmi

ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet
Joan Dumonlu
órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu
Vacarescu 25 (Bemgasse.)

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krém
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros